

ΔΟΚΙΜΗ

Τ.Θ.26050, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

6 Δεκέμβρη 1986

Αριθ. φυλ. 9, Δρχ. 100

Κοινωνικό καθήκον ο αφοπλισμός τους «Οι αναρχικοί έχουν γινάτι, που βγάζει «μάτι» στρατηγέ»

«Μάτι» της αστυνομίας στο χώρο των αναρχικών

(Ελευθεροτυπία, Τετ. 26 Νοέμ. 1986)

Στρατηγός Α. Δροσογιάννης

«Η Αστυνομία είχε επαρκείς πληροφορίες για τις προθέσεις των αναρχικών πριν, κατά τη διάρκεια και μετά την πορεία. Παρέταξε έτσι τις δυνάμεις της, ώστε να αποτρέψει οποιοδήποτε επεισόδιο, πράγμα που αναντίρρητα επέτυχε αφού η φεικτική πορεία ήταν η μόνη που δεν κατέληξε έστω και στο πιο ανώδυνο επεισόδιο, όπως συνέβη όλες τις άλλες χρονιές.

»Οι αναρχικοί διαπιστώνοντας την πράγματι ισχυρή αστυνόμευση της πορείας και επισημαίνοντας τους μεμονωμένους αστυφύλακες ξέσπασαν σ' αυτούς αλλάζοντας τα όπλα σχέδιά τους για επεισόδια άλλου χαρακτήρα. Και, επετέθησαν σ' αυτούς τους τέσσερις και τους αφοπλίσαν πράγμα που βεβαίως δεν είναι ούτε τόσο τραγικό».

Ο υπουργός διέψευσε ότι οι τέσσερις αστυφύλακες επιδίωκαν να διεισδύσουν στο μπλοκ των αναρχικών, παραδέχτηκε όμως ότι είχαν τοποθετηθεί στα σημεία, όπου αφοπλίστηκαν για να πληροφορούν τους προϊστάμενους τους σχετικά με τις προθέσεις των αναρχικών ανά πάσα στιγμή.

Αυτά δήλωσε στους δημοσιογράφους ο ΦΟΝ - Αντώνιος προσπαθώντας να μετριάσει το γεγονός του ξυλοδαρμού και του αφοπλισμού των τεσσάρων ασφαλιτών στην πορεία. Και υπονόησε ότι έχει «μάτι» - κοινώς χαφιέδες - στον αναρχικό χώρο ώστε να παίρνει «επαρκείς πληροφορίες» για τις «προθέσεις» τους.

α) Το «μάτι» του στρατηγού

Η Ασφάλεια παρακολουθεί και καταγράφει (απλοελληνικά, φακελώνει) τις δραστηριότητες των πολιτών, και μάλιστα των πιο φανατικών εχθρών του κράτους, των αναρχικών. Οι δηλώσεις του στρατηγού επιβεβαιώνουν, επισήμα και κυνικά, αυτό το κοινό μυστικό, γνωστό και στα πλέον κουτορνήθια, πλην ορισμένων εθελοστραβούντων «ημετέρων». Χαφιέδες κάνουν το οχτάωρό τους σε δημόσιους χώρους ή στέκια, όπου συχνάζουν αναρχικοί ή νέοι με «αντικοφορμιστική συμπεριφορά», κατά την ασφαλίτικη ορολογία «αντίκοινωνικά στοιχεία». Αυτοί - οι χαφιέδες - το παίζουν θαμώνες, γκαρσόνια, φωτορεπόρτερς, δημοσιογράφοι, ταξιτζήδες, κ.ά. Μπορούν έτσι π.χ. να μάθουν πότε οι αναρχικοί θα κάνουν μια δημόσια συζήτηση (σε κάποια σχολή ή θέατρο), όπου στέλνονται, αν γίνεται, κάποιοι ασφαλίτες για να μάθουν τι λέχτηκε, από ποιον και ποιες είναι οι προθέσεις των συγκεντρωμένων ή προσπαθούν να ακούσουν τις συζητήσεις τους στα στέκια για να βγάλουν τα συμπεράσματά τους. Αυτές όλες είναι οι «επαρκείς πληροφορίες» του στρατηγού και της αστυνομίας του. Γιατί, όμως, ο Δροσογιάννης δηλώνει δημόσια και απερίφραστα, ότι έχει «μάτι» στους αναρχικούς;

Κάποιος πούχει ρουφιάνους σε κάποιους χώρους δε βγαίνει να κομπάζει για αυτό, εκτός αν μέσα στις προθέσεις του είναι ή να δημιουργήσει καχυποψία μεταξύ των ανθρώπων του χώρου, ώστε να αλληλουποβλέπονται ή να πείσει για τη δύναμή του (δηλ. γνωρίζουμε - άρα είμαστε δυνατοί, γιατί γνωρίζοντας μπορούμε να πατάξουμε όσους δρουν ανεπιθύμητα). Οι μετέπειτα ανακρίσεις

μερικών αναρχικών - ως μαρτύρων - μετά τα γεγονότα στην πορεία δείχνουν πλήρη άγνοια και τρόμο. (Ποιοι μπορεί να πήραν τα όπλα, θερμοκέφαλοι νεαροί, που μπορεί να τα χρησιμοποιήσουν οποτεδήποτε ή περισσότερο ψύχραιμα σκεπτόμενοι που θα τα χρησιμοποιήσουν σε συγκεκριμένες και ειδικές συνθήκες;!!!).

Δεν πείθει ο Δροσογιάννης, λοιπόν, για τα «μάτια» του και τις επαρκείς πληροφορίες του. Αυτό, δεν σημαίνει ότι οι αναρχικοί δε πρέπει νάχουν ανοιχτά τα μάτια, τα αυτιά και τα μυαλά τους, για Κρυστάλληδες και Καρπήδες.

β) Αποτροπή επεισοδίων ή προετοιμασία για εξόντωση;

Πιστεύοντας ότι το μπλοκ των αναρχικών (που το φαντάζονταν ολιγάριθμο) θα ξέκοβε από την πορεία, όπως είχε εκφραστεί μια τέτοια άποψη δημόσια (άρα, τη γνώριζαν) παράταξαν έτσι τις κατασταλτικές δυνάμεις με σκοπό ή να δημιουργήσουν ψυχολογία ήττας στους διαδηλωτές αναρχικούς (αν τους απαγόρευαν να συνεχίσουν την πορεία και αυτοί διαλύονταν μόνοι τους) ή το πιθανότερο να συγκρούονταν, πράγμα που θα επέτρεπε ένα εξουθενωτικό χτύπημά τους. Δώδεκα και πλέον χιλιάδες μισθωτοί οπλοφόροι είχαν κατακλύσει το κέντρο της Αθήνας. ΜΑΤ σε πλήρη εξάρτηση ανέβαιναν από παράλληλους δρόμους και ήταν σε ετοιμότητα σε παρόδους, και όταν η πορεία των αναρχικών έφτασε στο Σύνταγμα, η Πανεπιστημίου είχε αποκλειστεί. Ταυτόχρονα χιλιάδες ασφαλίτες τριγύριζαν το μπλοκ παρακολουθώντας και έτοιμοι (γιαυτό κι ένοπλοι) να επιτεθούν. Τα τζιμάνια της ΕΛΑΣ και ο κομμουνιστοφάγος καπετάνιος τους περίμεναν να δώσουν το συντριπτικό πλήγμα στους Αναρχικούς. Όμως, τα καλά τα παληκάρια της αναρχίας ξέρουν κι άλλα μονοπάτια, όπως είχε πει στα Προπύλαια από τα μεγάφωνα αναρχικός, μερικούς μήνες πριν, μετά από αλυσιδωτές απαγορεύσεις συγκεντρώσεων των αναρχικών. Και αυτό φάνηκε στη συνέχεια της πορείας.

γ) Πρόθεση των αναρχικών η «ειρηνική» και δυναμική πορεία τους

Για τους αναρχικούς ήταν δεδομένη η αστυνόμευση στην έκταση πούχε φέτος. Είχαν πάρει τα μέτρα τους για να υπερασπίσουν το μπλοκ από τυχόν επιθέσεις της αστυνομίας και να πετύχουν τους στόχους τους. Μετά από σειρά απαγορευμένων συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων τους από το Κράτος, και έπειτα από τη μεγάλη πορεία για την Κατερίνα Ιατροπούλου, πραγματοποίησαν μια όσο το δυνατόν καλύτερα περιφρουρούμενη και δυναμική πορεία, πρωτοφανή για το πλήθος της, που ξεπέρασε τις προσδοκίες και των πιο αισιόδοξων.

Στη φεικτική πορεία δεν έπεσαν μολότωφ, δεν έσπασαν τζαμαρίες, δεν κήκαν μαγαζιά κι αυτοκίνητα, δεν άνοιξαν κεφάλια διαδηλωτών κι αυτό οφείλεται στις προθέσεις των αναρχικών κι όχι στην αστυνοκρατία του ΦΟΝ. Ο αντίθετος ισχυρισμός του μόνο γέλια, καγχασμό γιατί όχι και οίκτο, προκαλεί. Είναι η ομολογία του για το πόσο ταπεινωτική γιαυτόν και τις δυνάμεις του ήταν η φεικτική πορεία των αναρχικών, με την κατάληξη που είχε. Ανάμεσα σε χιλιάδες οπλοφορούντες συναδέλφους τους τρώνε ξύλο, κλαίνε, ικετεύουν και πετάνε τα όπλα τους, τέσσερις απ' αυτούς, που βέβαια σε κάθε άλλη περίπτωση δε θα δίσταζαν να ρίξουν σε άσπλους, όπως τόσες φορές τόχουν κάνει.

Δεν έχουν να υπερασπιστούν τίποτα. (Δεν είναι αρκετό κίνητρο ο μισθός τους ή το ανθυγεινό επίδομα ή η εύφημος μνεία, που ίσως να πάρουν). Και οι υπόλοιποι, χιλιάδες; Λουφάζουν. Κανείς τους δεν επεμβαίνει, η θρασύτητα τους περισσεύει όταν είναι πολλοί, οπλισμένοι κι έχουν να κάνουν με μεμονωμένα άτομα.

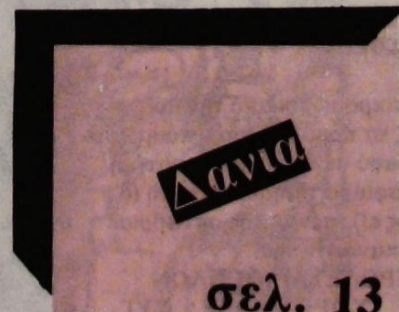
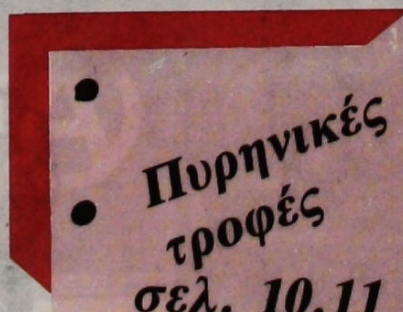
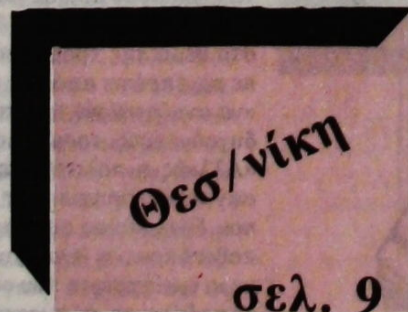
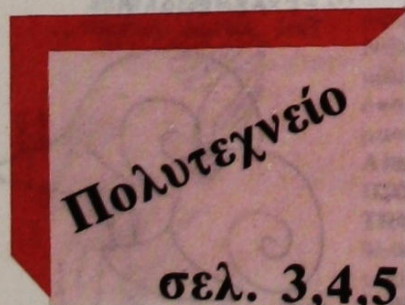
Γιατί, όμως, η ηγεσία της Αστυνομίας δεν έδωσε εντολή να επιτεθούν στο μπλοκ των Αναρχικών; Δεν ήταν μια καλή δικαιολογία (το χτύπημα και ο αφοπλισμός) για ένα γερό χτύπημα στους αναρχικούς; Αφού άλλωστε αυτό ήταν και είναι στις προθέσεις της.

Αλλά εδώ είναι που η Αστυνομία και ο ΦΟΝ αλλάζουν τα αρχικά τους σχέδια.

Το είδος της επίθεσης των αναρχικών και ο εξευτελισμός των ανδρών της δημιουργούν τα γνωστά ανεξέλεγκτα στοιχεία απειθαρχίας σε ένα στρατιωτικό σώμα, όπως η αστυνομία. Δεν τολμούν να επιτεθούν στους αναρχικούς πούχουν ένα «συμπαγές», «πολυπληθές» και οργανωμένο μπλοκ, όπως οι χαφιέδες πληροφορούν από τα γουόκ - τώκυ τους, άλλωστε μερικοί απ' αυτούς έχουν τέσσερα περίστροφα, που μπορεί να τα χρησιμοποιήσουν. Από την άλλη μεριά αφιονισμένοι μπάτσοι σε περίπτωση σύγκρουσης έχουν εκφράσει την πρόθεσή τους να αιματοκυλίσουν τη διαδήλωση, πράγμα που οι καθοδηγητές και οι στρατηγοί γνωρίζουν, τι θάβαζε σε κίνδυνο τις καρέκλες τους, αφού σίγουρα θα οδηγούσε σε πλατύτερες και ανεξέλεγκτες κοινωνικές αντιδράσεις. Ένας χρόνος από τη δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά γνωρίζουν τι σημαίνει αυτό και μάλιστα στις σημερινές συνθήκες. Προτίμησαν την ξεφτίλα από μια βέβαιη πτώση, αν ξαναματοκυλούσαν την Αθήνα στην επέτειο του Πολυτεχνείου.

Οι κινήσεις τους μετέπειτα είναι σπασμωδικές. Κυνή-

συνέχεια στη σελ. 12

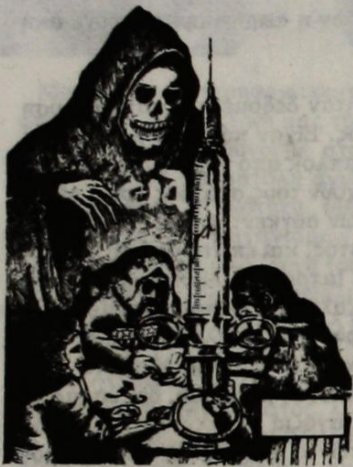
ΟΤΑ ΠΟΤΑΧΤΑ

ΣΙΑ και ΕΛΑΣ «ενάντια» στα ναρκωτικά

— Προσφορά οικονομικής βοήθειας στις υπηρεσίες δίωξης
— Προσφορά τεχνικών μέσων για την ανίχνευση ναρκωτικών.
Η προστάτιδα δύναμη (ΕΠΑ) αναλαμβάνει να δυναμώσει τεχνικά, οικονομικά και ηθικά τον νέο νόμο. (Συζήτηση κλιμακίου του Κογκρέσου με τον Μορφωπό γ.γ. υπουργείου δημόσιας τάξης και άλλου εκπροσώπου των σωμάτων ασφαλείας)

ΠΟΝΤΙΚΙ.

Τα μάθατε τα νέα; Οι Δημοκρατικοί προηγούνται των Ρεπουμπλικάνων στις Ε.Π.Α. Ζήτω που χεστήκαμε!

ΝΑ ΤΟΝ ΤΙΜΟΥΝ...

Μέσα στην όλη βαβούρα του Νοέμβρη κι ο θάνατος του ανθρώπου που έδωσε το όνομά του στο μόνο και ευρέως διαδεδομένο «κοκτέιλ» προς προλεταριακή χρήση.

Είναι καθήκον των προλεταρίων να συνεχίσουν να τιμούν το όνομά του.

Έστω κι αν το μόνο πράγμα που κατόρθωσε να προσφέρει ο «σύντροφος» Μολότωφ σ' όλη τη ζωή του στο προλεταριάτο είναι αυτό το και μόνο το όνομά του.

ΑΠΟΣΤΑΛΙΝΟΠΟΙΗΣΗ

Απαρατήρητος θάφτηκε ο Βιατσесλάβ ΜΟΛΟΤΩΦ. Το δεξί χέρι του Στάλιν χαρακτηρίστηκε από εκπρόσωπο της κυβέρνησης «συνταξιούχος».

Ο αγώνας για την απαλλαγή από το σταλινισμό ΔΙΚΑΙΩΝΕΤΑΙ!!

ΠΑΡΤΟΥΖΑ ΣΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ

Αντιπρόσωποι από την κυβέρνηση, τα κόμματα και ο ποιητής του λαού σε θερμή γιορταστική ατμόσφαιρα τίμησαν την 69η (αριθμός ε!) επέτειο της οκτωβριανής επανάστασης.

ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΜΕ ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΕ.

ΤΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΤΗΣ ΕΟΚ ΣΥΝΕΔΡΙΑΖΕΙ

Διερωπαϊκές Λογοτεχνικές ημέρες είναι ο τίτλος του συνεδρίου που γίνθηκε στο Παρίσι. Ας αφήσουμε τους τρεις εκπροσώπους μας να πουν τη γνώμη τους γι' αυτό.

«Κάτι ανάλογο με τους Ευρωπαϊκούς Αγώνες στον Τομέα του Αθλητισμού» Κ. Ταχτσής.

«Μιά προσπάθεια να προστατευθεί και να διευρυνθεί η ευρωπαϊκή Λογοτεχνία, προσβλέποντας σε μία μελλοντική ενότητα των ευρωπαϊκών κρατών» Φ. Δρακονταειδής.

«Θα κάνουμε το κατά δύναμη γιά να βγάλουμε τη χώρα μας ασπροπρόσωπη...».

Η ΕΟΚ και τα κράτη της, λοιπόν, μαζί με την οικονομική επιβολή πραγματοποιούν και την πολιτιστική.

Ο συνθέτης του Λαού και τιμημένος με το βραβείο Λένιν, Μίκης Θεοδωράκης βαρέθηκε καθώς φαίνεται να ρίχνει τα μαργαριτάρια του στους χοίρους ή αλλιώς βαρέθηκε να δίνει συναυλίες για «γενίτσαρους». Έτσι στο Προεδρικό μέγαρο των Παρισίων ενώπιον του Μιττεράν και άλλων αξιωματούχων έδωσε συναυλία με τραγούδια του λαού. Στα παραμύθια της γιαγιάς τους λέγαμε γελωτοποιούς του βασιλιά.

Η ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΤΩΡΑ ΔΙΚΑΙΩΝΕΤΑΙ

Ο ελληνικός αθλητικός τύπος μας πληροφόρησε: Ομάδα καθαράιμων αναρχικών δρα ανάμεσα στους ιερολογίτες οπαδούς της Α.Ε. Λάρισας. Έτσι λοιπόν οι αναρχικοί εκτός από το να βιάζουν 8χρονα παιδάκια, εκτός από το να εκδίδουν κοπέλες σε

στρώματα της πλατείας Εξαρχείων τώρα τα σπάνε στα γήπεδα, βρίζονται και χτυπιούνται με τους οπαδούς της άλλης ομάδας ρίχνοντε πέτρες στο γήπεδο και πετάνε εκρηκτικά και άλλα διάφορα. Πριν ένα χρόνο η Αυριανή είχε γράψει: Η ΒΙΑ ΤΩΝ ΓΗΠΕΔΩΝ ΓΕΝΝΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ. Η ρυπαρότητα και ο ξέφρενος φασισμός του τύπου σε όλο του το μεγαλείο.

Ο τερματοφύλακας της Δ. Δράμας τιμωρήθηκε με 50.000 πρόστιμο επειδή δήλωσε στον τύπο ότι το γκολ που δέχτηκε σε ματς ήταν έγκυρο. Δεν προβληματίζε τόσο η «τιμωρία» του τερματοφύλακα όσο η αντιμετώπιση αυτού του είδους των υπαλλήλων στις παραγωγικές εταιρίες που εργάζονται.

ΕΤΣΙ ΚΥΝΗΓΑΜΕ ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ (ΕΘΝΟΣ 9.11.86)

Η ΚGBίτικη εφημερίδα του ΕΘΝΟΥΣ σε ένα εθνικιστικό παραλήρημα (ρεπορτάζ της Ρ. Ψαλίδα). Για πρώτη φορά γυναίκα (τι τιμή!) μπαίνει σε καταδικαστικό τζετ κάνοντας ταξίδι στη «Λήμνο μας». Άρθρα για γυναίκοι της σειράς που το ηθικό τους εξυψώνεται όταν οι γυναίκες μπαίνουν σε ανδρικούς χώρους. Άρθρο για υπερασπιστές του έθνους κι αυριανούς υπερασπιστές του Αιγαίου.

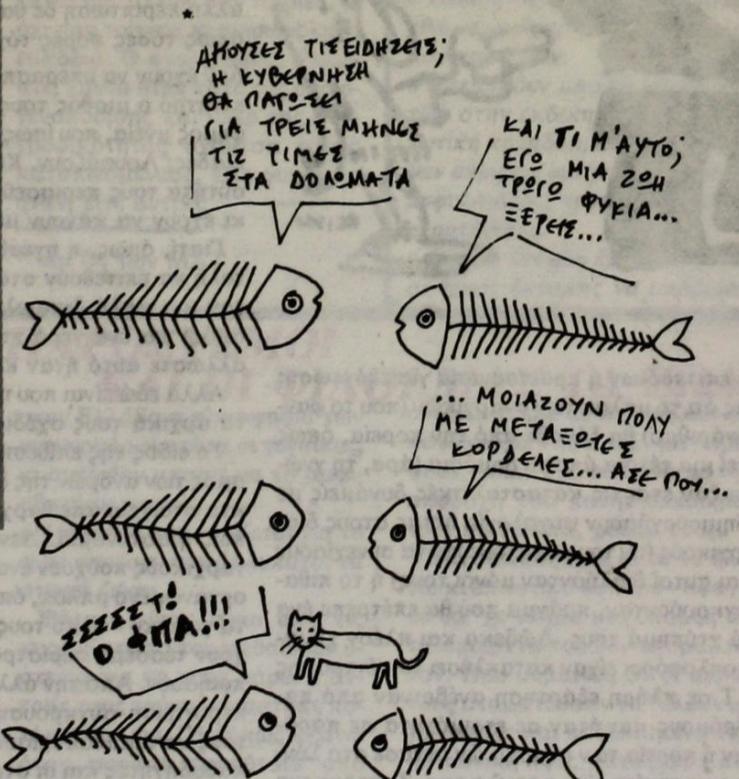
ΚΡΑΤΙΚΟΙ ΒΙΟΠΑΛΑΙΣΤΕΣ

Το περασμένο καλοκαίρι ο Σουηδός συντηρητικός βουλευτής Μούνκε Σβεν δούλεψε σαν λατζέρης, καμαριέρης και πωλητής. Αργότερα τον μιμήθηκαν 200 περίπου βουλευτές πολιτευτές και ανώτεροι κρατικοί υπάλληλοι. Στόχος τους ήταν η «άμεση γνώση των προβλημάτων στη βιομηχανία όπως και τις σχέσεις εργοδοσίας και εργαζομένων». Στη χώρα που ψόφησε το σιδηρούν περιστέρι της ειρήνης, στη χώρα που καταξιώνεται καθημερινά η καταστολή και η «σοσιαλιστική» λιτότητα, στη χώρα αυτή, οι βουλευτές καθάρματα της εξουσίας, δημιουργούν ψευδαισθήσεις στο λαό τους ότι δουλεύουν και νοιάζονται φροντίζοντας για αυτόν. Φέρνουν έτσι την εξουσία καθαγιασμένη και ανανεωμένη σε καθημερινή τριβή με το λαό καθώς και απαλλαγμένη από τα «ταμπού» της καρέκλας.

Φαντάζεστε τον Κουτσόγιωργα σερβιτόρο στο TSAF

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ Η ΔΕΝ ΤΑ ΒΛΕΠΕΙΣ ΡΕ ΚΕΦΑΛΑ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΙΩΤΙΚΑ ΑΠΟ Τ' ΑΛΛΑ

Κάποιους «αλλιώτικους» βουλευτές φιλοξένησε η Αθήνα αυτές τις μέρες. Ένας αλλιώτικος τσίφτης από αυτούς μίλησε και στην Ελευθεροτυπία, κι αφού φυσικά επαίνεσε την πρωτοβουλία των «6» αφού μίλησε για «καλοπροαίρετες πολιτικές δυνάμεις στο θέμα της τρομοκρατίας είπε πως πρέπει από την πολιτεία «να αναζητηθούν τα αίτια που οδηγούν τους τρομοκράτες...». «Αλλιώς η πολιτεία λειτουργεί σαν ένας ασυνείδητος γιατρός που δίνει λάθος φάρμακο στον ασθενή του...». Όμως υπάρχουν κι εμείς τσίφτη που ούτε φάρμακο θέλουμε, ούτε γιατρό. ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΡΡΩΣΤΟΙ.

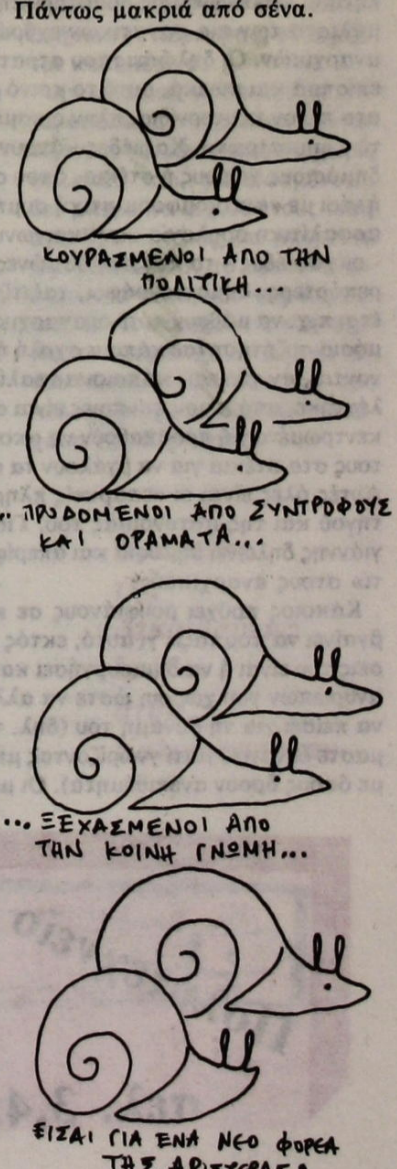
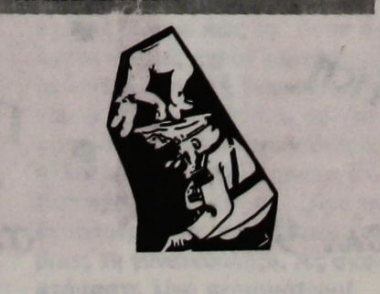

ΚΑΒΑΛΑ -1-

Μετά το ξεφωνητό του αρχιμάτσου στην Καβάλα, που είχε το θράσος να καταθέσει στεφάνι, — μήπως αντιπροσώπευε τον Μελίστα; — γεράκος πλησιάζει κάποιον από τους συντρόφους και του λέει: «καλά του κάνετε του αλητάρá. Αλλά δεν θάπρεπε να μείνετε στα λόγια». ΤΙ ΕΝΝΟΥΣΕΕ ΑΡΑΓΕ;

ΚΑΒΑΛΑ -2-

Συζήτηση μεταξύ λιμενικών, — αυτοί τι ζητούσαν στη κατάθεση; — που τυχαία άκουσε κάποιος σύντροφος. «Πρέπει να προσέχουμε. Από ένα φίλο που έχω στην ασφάλεια, έμαθα ότι θα κατέβουν καμιά 30-40 αναρχικοί για να κάνουν φασαρίες και να τα σπάσουν. Πρέπει να έχουμε τα μάτια μας δεκατέσσερα». Λοιπόν τώρα μπορούμε να αναφανήσουμε όλοι μαζί: «ΑΣΦΑΛΕΙΑ — ΛΙΜΕΝΙΚΟ — ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ», «Η ΓΡΑΜΜΗ ΔΡΟΣΟΓΙΑΝΝΗ ΤΩΡΑ ΔΙΚΑΙΩΝΕΤΑΙ».

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 86 «Έχουμε καθαρές συνειδήσεις να αντιμετωπίσουμε τα όπλα»

Η δυναμική παρέμβαση των αναρχικών στην Αθήνα, στα Χανιά στην Καβάλα και στην Πάτρα, προώθησε μια επιθετική τακτική, στο βαθμό που έθεσε σε λειτουργία μια οργανωτική - έστω και υποτυπώδη - διαδικασία επικοινωνίας, συνένωσης και εναρμονισμένης δράσης.

Σε μια περίοδο παγιοποίησης της καταστολής, κυριαρχίας της ψυχολογίας της ήττας και της νοτροπίας του ηττημένου, σε μια περίοδο αναζήτησης «κοινωνικών» άλλοθι αδρανοποίησης και μερικής παραίτησης, σε μια περίοδο τέλους οπισθοχώρησης, η παρουσία των αναρχικών στο φετινό Πολυτεχνείο, έσπασε τις απαγορευτικές συγκεντρώσεων και πορείων, τόνωσε το ηθικό πολλών συντρόφων και κατέδειξε ότι παρά την εντεινόμενη καταστολή, οι αναρχικοί συνεχίζουν να δρουν ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος.

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ — ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ και ΑΝΑ-ΣΥΝΤΑΞΗ

Υποχώρηση και προσπάθειες ανασύνταξης χαρακτήρισαν τον αντιεξουσιαστικό χώρο, απ' την αντιπυρηνική διαδήλωση του Μάη μέχρι το Πολυτεχνείο. Και σίγουρα ανάλογη - με τη θέση, που είχε κανείς προ της υποχώρησης - ήταν και η κατοπινή του στάση. Έτσι κατά την περίοδο αυτή, κάποιοι σύντροφοι συνέχισαν τη δράση τους με στόχο μια κεντρική απάντηση στην κρατική καταστολή (βλ. Πανελλαδικό συλλαλητήριο, κινητοποίηση για τους φυλακισμένους συντρόφους).

Οι κινητοποιήσεις αυτές κινήθηκαν στο πλαίσιο της δημοσιοποίησης της κρατικής καταστολής και προσπάθησαν να δώσουν ένα σημείο αναφοράς σε κάποιο κόσμο, βάζοντας φραγμούς στα σχέδια του κράτους για τη διάλυση του χώρου.

ΑΔΡΑΝΕΙΑ και ΕΦΗΣΥΧΑΣΜΟΣ ή Ο ΦΟΒΟΣ ΦΥΛΑΕΙ ΤΑ ΕΡΜΑ

Η καταστολή όμως «βοήθησε» σ' ένα ξεκαθάρισμα αυτού του «χώρου». Οι ευκαιριακά συνειρσόμενοι, οι περαστικοί, αλλά και οι παραιτημένοι μέσα στη «θεωρητική» θολούρα τους χρειάζονταν ένα άλλοθι αποχώρησης, μια θεωρητικοποίηση του φόβου τους - γιατί το «παιχνίδι» είχε «χοντύνει» και αυτοί που θα συνέχιζαν θα ρίσκαραν. Έτσι λοιπόν ο καταδικαστικός αφορισμός για συντρόφους που έδρασαν δυναμικά, οι δηλώσεις μετάνοιας, το σαμποτάρισμα προσπαθειών δράσης, κάτω απ' το πρόσχημα του «ανεξέλεγκτου» των εξεγερμένων νεολαίων και τέλος η συσπείρωση γύρω από ανώδυνα σχήματα υπεράσπισης πολιτικών δικαιωμάτων - μεταβατικό στάδιο για την επαναφομοίωση - όλα αυτά ήταν η έκφραση αυτού που λέμε πως «ο φόβος φυλάει τα έρμα».

...ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ΟΜΩΣ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ: ΣΗΜΕΙΟ ΟΡΙΑΚΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΠΕΡΑ ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Μέσα σ' αυτό το κλίμα λοιπόν έρχεται η παρέμβαση στο Πολυτεχνείο να καταδείξει ότι η ύπαρξη των αναρχικών είναι μια κοινωνική πραγματικότητα. Σ' αυτή την κοινωνία και πως όσο περνάει ο καιρός αποχτάνει και φαντασία στην επιλογή των στόχων τους αλλά και δύναμη για να τους πραγματοποιήσουν. Δεν ήταν η επέτειος του Πολυτεχνείου, που οδήγησε σ' αυτή την παρέμβαση - σίγουρα όχι: γιατί το Πολυτεχνείο θάφτηκε κάτω απ' τα στεφάνια των λακέδων του κεφάλαιου· το Πολυτεχνείο όμως, ζει μέσα στους κοινωνικούς αγώνες, έτσι λοιπόν για μας: ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΠΕΘΑΝΕ - Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ. 13 χρόνια απ' την εξέγερση: «ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΙ ΝΑ ΔΙΑΣΑΛΕΥΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΤΑΞΗ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ και ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ».

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΤΗΝΩΔΙΑ και ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

Η παρέμβαση κρίνεται αναγκαία για να απαντήσουμε δυναμικά στην κρατική καταστολή, για να σπάσει το καλλιεργούμενο κλίμα του φόβου και της ήττας, να σπάσουν οι απαγορεύσεις των συγκεντρώσεών μας, για να αντισταθούμε στις μεθοδεύσεις του Κράτους, που αποσκοπούσαν στην εξόντωση των αναρχικών. Στόχος μας να δώσουμε τη μάχη εκεί όπου εμείς θα επιλέξουμε, εναρμονίζοντας τις κινήσεις όλων, διοχετεύοντας το μίσος για αυτή την κοινωνία σε στόχους αποτελεσματικούς, αποφεύγοντας τις συλλήψεις και επιτυγχάνοντας αφηνιαστικά χτυπήματα στο κράτος, αναγκάζοντάς το σε τακτική υποχώρηση· υποχώρηση που θα επιτευχθεί μέσα από την οργανωμένη δράση του αντιεξουσιαστικού χώρου.

Στα πλαίσια λοιπόν αυτά ξεκίνησε μια διαδικασία μεταξύ συντρόφων, που θεωρούσαν αναγκαία μια δυναμική παρουσία στο Πολυτεχνείο, στο βαθμό που η κρατι-

κή καταστολή και οι παρεμβάσεις των αναρχικών είχαν δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για μια μαζική προσέλευση κόσμου, στο μπλοκ των αναρχικών

Η εκτίμηση πολλών συντρόφων για την αναγκαιότητα μιας παρέμβασης κεντρικής τις ημέρες του πολυτεχνείου βρήκε πρακτικό αντίκτυπο στην κουβέντα της Τρίτης 11 Νοέμβρη στη Νομική. Πολλοί σύντροφοι και ομάδες ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα. Απ' την κουβέντα προβλήθηκε έντονα η αναγκαιότητα της δράσης μας και συγκεκριμένα 13 χρόνια απ' την εξέγερση του Πολυτεχνείου, 6 χρόνια απ' τη δολοφονία του Κουμή και της Κανελλοπούλου, 1 χρόνο απ' τη δολοφονία του Μ. Καλτεζά, η προσπάθεια του κράτους και των κομμάτων να μετατραπεί σε εθνική γιορτή η εξέγερση του Πολυτεχνείου να ξεχαστούν οι δολοφονίες της δημοκρατίας τους δεν μπορούσε να μας αφήσει αδιάφορους. Ακόμη οι συνεχείς απαγορεύσεις των συγκεντρώσεων των αναρχικών καθιστούσαν απαραίτητη την πραγματοποίηση αυτής της συγκέντρωσης.

Τελικά αποφασίστηκε η συμμετοχή στο μνημόσυνο του Μιχάλη στο Ζωγράφου, η παρουσία μας και η αποδοκιμασία της κατάθεσης στεφανιών από τους ένστολους δολοφόνους στο πολυτεχνείο, πορεία από το Γαλάτσι στο πολυτεχνείο και συγκέντρωση τη Δευτέρα 17.11 στη Στουρνάρα και Μπότσαρη στο σημείο που σκοτώσαν τον Μ. Καλτεζά. Η επόμενη κουβέντα στη Νομική Πέμπτη 13.11. πρόβαλε την αναγκαιότητα της οργάνωσης και της κινητοποίησής μας για να μπορέσουν να πραγματοποιηθούν οι επιλογές μας.

ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΣΤΕΦΑΝΙΩΝ

Το Σάββατο 15 του μήνα κατέθεσαν στεφάνια ο πρωθυπουργός, οι υπουργοί μαζί με στρατοκράτες και αστυνομικούς. Η μη ανακοίνωση της κατάθεσης απ' τον τύπο είχε σαν αποτέλεσμα να προσέλθουν λίγοι σύντροφοι, πράγμα που δεν επέτρεψε την αποτελεσματική παρέμβασή μας. Πριν καταθέσουν οι υπουργοί, 50 άτομα συγκεντρώθηκαν γύρω απ' το μνημείο της κατάθεσης όπου ασφαλίτες, μεατζήδες με σήματα του ΠΑΣΟΚ στα σακάκια τους καθώς και μέλη του ΠΑΣΟΚ έκαναν αλυσίδες. Με την εμφάνιση του Χαραλαμπίδου και των στρατοκρατών αναρτήθηκε πανώ και φωνάχτηκαν συνθήματα όπως: «Μπάτσοι - γουρούνια - δολοφόνοι», «ΜΑΤ και ΜΕΑ δολοφονούν», «Εδώ και τώρα να διαλυθούν» και άλλα. Η έλλειψη οργάνωσης και ο μικρός αριθμός μας, επέτρεψαν στους επιτιθέμενους ΠΑΣΟΚίτες να μας απωθήσουν έξω απ' το Πολυτεχνείο. Αρκετοί, απάντησαν στα βίαια κτυπήματα και στον τραυματισμό των συντρόφων. Ο γραμματέας της Τ.Ο. ΠΑΣΟΚ Εξαρχείων, ο οποίος κατηύθυνε τους ξυλοδαρμούς βρέθηκε φαρδύς - πλατύς στην πλατεία Εξαρχείων (Ο «αγωνιστής» με τους «δημοκρατικούς αγώνες» σύμφωνα με προκήρυξη της Τ.Ο. Εξαρχείων πήρε μια έμπρακτη απάντηση).

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ ΚΑΙ ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Το πρωί της Κυριακής 16.11 έξω απ' το Νεκροταφείο στο τέρμα Ζωγράφου άρχισαν να φθάνουν αρκετοί νέοι για να τιμήσουν τον Μιχάλη Καλτεζά. Πίσω απ' το πανώ που έγραφε «Πολυτεχνείο '73 - '80 - '85 Το κράτος δολοφονεί - ίδιοι οι δολοφόνοι οι ταξικοί εχθροί» και τις δεκάδες μαυροκόκκινες σημαίες οργανώθηκε πορεία. Με την παρουσία των γονέων και φίλων του μέσα σε συγκινητική ατμόσφαιρα έγινε το μνημόσυνο. Φωνάχτηκαν τα συνθήματα: «ο Μιχάλης ζει», «Το αίμα κυλάει, εκδίκηση ζητάει». Τραγουδήθηκε το τραγούδι «δεν παν' να μας χτυπούν με όλμους και κανόνια, δεν πα' να μας χαλάν τα πιο όμορφα μας χρόνια...». Φεύγοντας απ' το νεκροταφείο οργανώθηκε πορεία με τη συμμετοχή περίπου 500 ατόμων, η οποία διέσχισε τους κεντρικούς δρόμους

του Ζωγράφου και κατέληξε στη Γεωργίου Παπανδρέου. Η μαζική παρουσία και η οργανωτικότητα της πορείας επέτρεψαν να γίνει η πρώτη διαδήλωση των αναρχικών μετά τη γνωστή πορεία - απάντηση στη σκευωρία ενάντια στην Κατερίνα Ιατροπούλου.

ΠΟΡΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΓΑΛΑΤΣΙ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Την Κυριακή 16.11 στις 12 το μεσημέρι οργανώθηκε συγκέντρωση αναρχικών στο Γαλάτσι. Είχε προηγηθεί προπαγανδιστική κινητοποίηση με κόλλημα αφίσας και μοίρασμα προκηρύξεων. Η σχεδόν ταυτόχρονη ώρα πραγματοποίησής της με το μνημόσυνο δεν επέτρεψε τη μεγαλύτερη μαζικότητα αυτής της πορείας. Η πορεία έφτασε στο πολυτεχνείο στο σημείο που δολοφονήθηκε ο Καλτεζάς. Σ' όλη τη διαδρομή ακολουθούσαν δυο κλούβες των ΜΑΤ και περιπολικά.

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΓΕΜΙΖΟΥΝ ΟΡΓΗ

Γιατί όσο θα υπάρχει εξουσία θα χαρμίζεται: Οποιο πρόσωπο κι αν έχει η ζωή μας θα δολοφονείται: Γιατί όσο θα υπάρχει εξουσία θα χαρμίζεται: Οποιο πρόσωπο κι αν έχει η ζωή μας θα δολοφονείται: ● σε πόλεις-κρεματόρια ● από Μελίστες ● σε σχολεία κλουβιά ● αργά απ' ανία και πλήρη ● σε εργοστάσια-φυλακές ● σε «ατυχήματα» τύπου Τσίρονιμι

ΣΗΜΕΡΑ που η κριτική είναι ανώφελη η οργή έχει γίνει καθημερινή

ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ η θα καταστρέψει τον παλιό κόσμο η θα καταστραφεί απ' αυτόν

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΜΑΣ ΚΑΙ ΜΑΣ ΑΝΗΚΕΙ

ΠΟΡΕΙΑ: ΓΑΛΑΤΣΙ-ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ '86 12.00 πμ Στ. Ν. Τέρμα Γεωργίου

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΓΑΛΑΤΣΙΟΥ

«Ολιγότερον θα φάγωμεν... Δεν είναι καιρός διά να επιδιώξουμε τον ευδαιμονισμόν... Πρέπει να περιορίσωμεν την καταναλώσιν επί ευδαιμονισμού και ζωής και να αυξήσωμεν τας επενδύσεις...» (Καθαρεύουσα)

(Γεώργιος Παπαδόπουλος)

«Ήπια λιτότητα... Δεν μπορούμε να καταναλώσωμε περισσότερα απ' όσα παράγωμε... Χρειάζονται επενδύσεις και σκληρός αγώνας απ' όλους μας...» (Δημοτική)

(Ανδρέας Παπανδρέου)

Αυτά ήταν τα λόγια της εξουσίας στην εποχή της Χούντας διατυπωμένα στην καθαρεύουσα, και τα λόγια της εξουσίας του «σοσιαλιστικού» ΠΑΣΟΚ στη δημοτική. Η εξουσία, όποιο πρόσωπο κι αν έχει, απαιτεί πάντα τα ίδια από μας. Οι φορείς της αλλάζουν μέσα στο χρόνο, αλλά η ουσία της παραμένει η ίδια.

Δέκα εννέα χρόνια μετά το στρατιωτικό πραξικόπημα και δώδεκα χρόνια από την έναρξη της Μεταπολίτευσης το διαχρονικό τραίνο της εξουσίας συνεχίζει την πορεία του φορτωμένο με ανθρώπινα ράκη. Αν κατέβουμε όλοι από το τραίνο, ποιος ο λόγος του να υπάρχει; Η επιχείρησή θα πέσει έξω.

Σήμερα που οι εξουσιαστές μας χρησιμοποιούν πολύ πιο εκσυγχρονισμένα και απάνθρωπα μέσα, για να καταστείλουν κάθε κοινωνική αντίδραση, όλα δείχνουν ότι «ο κόμπος έφτασε στο χτένι».

Έχουμε λοιπόν από το ΠΑΣΟΚ πρώτα απ' όλα μια εν ψυχρώ δολοφονία του 15άχρονου Μ. ΚΑΛΤΕΖΑ, στη διάρκεια της περσινής πορείας για την επέτειο του Πολυτεχνείου. Μια δολοφονία που μας θύμισε την ανάλογη πορεία του '80, όπου δολοφονήθηκαν ο Κουμής και η Κανελλοπούλου, από τη δεξιά βέβαια τότε.

Βλέπουμε επίσης το ΠΑΣΟΚ στη διάρκεια της χρονιάς που μας πέρασε να στήνει ανεπιτυχώς τις σκευωρίες του ενάντια στην αγωνίστρια δικηγόρο Κ. Ιατροπούλου, να χτυπάει με τη σειρά του τους διαδηλωτές εργάτες (ΠΕΡΦΙΑ και της ΕΔΟΚ - ΕΤΕΡ) και τέλος να δολοφονεί τον εργάτη Άγγελο Μαυροειδή.

Οι ίδιοι που δολοφονούσαν επί Χούντας, οι ίδιοι που χτυπούσαν επί Ν.Δ., παίζουν το ρόλο τους και επί ΠΑΣΟΚ. Παράλληλα, στις φυλακές, καθημερινά βασανίζονται και πεθαίνουν άνθρωποι. Άνθρωποι κλείνονται μέσα με αποκλειστικό ενοχοποιητικό στοιχείο τις ιδέες τους (π.χ. οι αντιεξουσιαστές κρατούμενοι στη Θεσσαλονίκη) ενώ ξεδιάντροπα άλλοι σαν τον Γκιωνάκη κυκλοφορούν και παίζουν στο θέατρό τους ελεύθερα, μολοντί πυροβόλησαν από πρόθεση και παραλίγο να είχαν σκοτώσει.

Οι δολοφονίες λοιπόν, η άμεση καταστολή και οι ύπουλες σκευωρίες είναι τα όπλα της εξουσίας ενάντια σ' αυτούς που ολοφάνερα της αντιστέκονται. Για τους υπόλοιπους, αυτούς που δεν σηκώνουν κεφάλι και αρκούνται σε σιωπηλή ανοχή, η αν-

συνέχεια από τη σελ. 3

τιμετώπιση δεν είναι πολύ καλύτερη. Σ' αυτή την περίπτωση τα μέσα μαζικής παρακλήρωσης, ο κίτρινος τύπος, ο βομβαρδισμός με διαφημίσεις και γελοία «πρότυπα» χρησιμοποιούνται με σκοπό την καθολική ψυχολογική και ιδεολογική απονέκρωση μας. Το σύστημα θέλει να μας διατηρεί πύονα στην υπηρεσία του και γι' αυτό είναι αδίστακτο.

Σ' αυτό το σημείο λοιπόν έρχονται τα οικονομικά μέτρα σαν το έσχατο μέσο της ολοκληρωτικής ισοπέδωσης. Από τη μια πετυχαίνουν να υποβιβάζουν τη ζωή μας καταδικασμένη σε στέρωση κι εξαθλίωση κι από την άλλη στοχεύουν στο να κατευθύνουν τη σκέψη μας σε αναμάσηση σλόγκαν όπως τα παρακάτω: «Μέτρα λιτότητας, σφίξιμο στο ζωνάρι, ανάγκη για περισσότερες επενδύσεις».

Όλοι οι παραπάνω τρόποι που έχει στη διάθεσή του το σύστημα καταφέρνουν σε γενικές γραμμές να διατηρούν την κυρίαρχη νοοτροπία που δεν είναι άλλη από την αναπαραγωγή των σχέσεων εξουσίας. Έτσι, για παράδειγμα, ο εργάτης που πληρώνει με τον ιδρώτα του συνεχώς το αφεντικό - εξουσιαστή του, γυρίζοντας κάθε μέρα σπίτι του ξεσπώντας την καταπιεσμένη του προσωπικότητα χτυπώντας τη γυναίκα του και τα παιδιά του. Ο καταπιεζόμενος γίνεται με τη σειρά του καταπιεστής και η αλυσίδα της εξουσίας διατηρείται και συνεχίζεται.

Παράλληλα το Κράτος προτείνει λύσεις που καθημερινά μας προβάλλονται από το σύστημα και που, μολονότι συχνά καταδικάζονται, φωναχτά στην ουσία υποβάλλονται απ' αυτό. Τα ναρκωτικά λοιπόν, το ποτό, ο φανατισμός των γηπέδων μειώνουν σημαντικά τις πιθανότητες ανατροπής της κοινωνίας της καταπίεσης. Οι εξουσιαστές ανενόχλητοι κυριαρχούν πάνω σε μια κοινωνία συμβιβασμένων.

Ανάγκη συνεπώς επιτακτική είναι να αναζητήσουμε μια λύση που θα σπάει τα πλαίσια που μας καθορίζουν. Η λύση είναι να αμφισβητήσουμε την κρατική εξουσία και να προσπαθήσουμε να την ανατρέψουμε.

— Αντίσταση ενάντια στην κοινωνία της αποξένωσης της αλλοτρίωσης

— Να πληρώσουν οι δολοφόνοι του Καλτέζα και του Μαυροειδή

— Να απελευθερωθούν οι αντιεξουσιαστές κρατούμενοι της Θεσσαλονίκης.

— Να καταργηθεί το Νταχάου της Κέρκυρας.

— Να μην περάσει ο νόμος για το ηλεκτρονικό φακέλωμα.

— Να οργανώσουμε την κοινωνική αντίσταση και να αντισταθούμε στην κρατική καταστολή.

Η σιωπή είναι συνενοχή.

Πορεία από το Γαλάτσι στο Πολυτεχνείο

Κυριακή 16 Νοεμβρίου ώρα 12 μεσημέρι

στο Ν. Τέρμα (τέρμα λεωφορείων)

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ
ΓΑΛΑΤΣΙΟΥ

Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ — Η ΠΟΡΕΙΑ ΚΑΙ Ο ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ 4 ΜΠΑΤΣΩΝ

Μέσα σε ένα κλίμα πρωτοφανούς αστυνομοκρατίας και παρά τις κινδυνολογίες του αστικού τύπου, στις 4 το απόγευμα, Στουρνάρα και Μπότσια άρχισε να μαζεύεται ο κόσμος. Αφού σχηματίστηκαν οι αλυσίδες με πανώ και σημαίες, στις 5 περίπου ξεκίνησε η πορεία προς την Πατησίων. Οι φωτογράφοι προειδοποιήθηκαν να μη βγάλουν φωτογραφίες για τους γνωστούς λόγους. (Η δυνατότητα να φωτογραφίζουν βράδυ χωρίς φλας δεν επέτρεψε στον έλεγχο της κατάστασής με αποτέλεσμα τις γνωστές φωτογραφίες της Ακρόπολης και του Ελεύθερου Τύπου την άλλη μέρα). Το μπλοκ των Αναρχικών βρέθηκε στο τέλος της πορείας των κομματικών και των λειψάνων του αριστερισμού. Στη Σολωμού εντοπίζονται ασφαλίτες με πολιτικά, διώχνονται δυναμικά, ενώ ένας απ' αυτούς «χάνει το όπλο του» - όπως ο ίδιος δήλωσε την επόμενη μέρα. Η πορεία ξεκινάει, το μπλοκ ενισχύεται και τα συνθήματα δίνουν την ατμόσφαιρα «Μπάτσοι γουρούνια δολοφόνοι», «Φασίστα τσογλάνι Δροσογιάννη», «Το αίμα κυλάει εκδίκηση ζητάει», «Αλήτες είναι τα ΜΑΤ και οι ασφαλίτες», «Όταν σκοτώσουν τα παιδιά σας τότε θα βγειτε απ' τα κλουβιά σας», «Η πάλη είναι αντικρατική, Τιμή τιμή στο Χρήστο Τσουτσουβή», «Σ' αυτή την πόλη, σ' αυτή την κοινωνία, μια μέρα η εξέγερση δε θάνει ουτοπία».

Η πορεία ανεβαίνει στη Σταδίου. Απέναντι απ' την Σανταρόβα κόβεται το καλώδιο της κάμερας της εθνικής τράπεζας, που παρακολουθεί την πορεία. Η πορεία συνεχίζεται με ενισχυμένες αλυσίδες προς πίσω και στο πλάι. Όταν φτάνει στη Βουλή η συμμετοχή έξι χιλιάδων ατόμων στο μπλοκ των αναρχικών είναι γεγονός. Με ανεβασμένο το ηθικό η πορεία συνεχίζεται προς την πρεσβεία. Στη Βασ. Σοφίας μετά το Χίλτον εντοπίζονται τρεις ασφαλίτες που παρακολουθούν την πορεία. Απωθούνται δυναμικά, αποπλίζονται ενώ κλαίει για το κακό που τους βρήκε. (Την άλλη μέρα ο Δροσογιάννης για να καλύψει το γεγονός της παρακολούθησης δηλώνει ότι εκτελούσαν υπηρεσία). Η πορεία συνεχίζεται ομαλά και τελειώνει μπροστά στην Αμερικανική Πρεσβεία. Οι αστυνομικές δυνάμεις με κρανοφόρους και κλούβες ακολουθούν σε παράλληλους δρόμους. Την ίδια ώρα υπουργοί σπεύδουν στο κτίριο της Γενικής Ασφάλειας ανήσυχτοι. Από τον ασύρματο ακούγονται διάφορα τραγελαφικά: «εστεναχωρήθη ο Νίκων, Τι σου κάνω μάνα μου, Λιγούρια, βγάλε τα πιστόλια σας» κ.λ.π. ο Νίκων ατάραχος συνιστά ηρεμία.

Ο κύριος όγκος της πορείας διαλύεται κατεβαίνοντας τη Λ. Αλεξάνδρας. Κρανοφόροι που έχουν παρατα-

χτεί, αρχίζουν να τρομοκρατούν και να καταδιώκουν τον κόσμο. Η εντολή είναι σαφής. Να μην καταλήξουν οι αναρχικοί στα εξάρχεια, όπου ΜΕΑτζήδες και ΜΑΤατζήδες μπαίνουν στα μαγαζιά και διώχνουν τον κόσμο. Το ίδιο βράδυ στέλνεται το παρακάτω κείμενο στον τύπο:

«Σήμερα αποδείξαμε με τη δυναμική διαδήλωση χιλιάδων ατόμων, ότι οι μεθοδεύσεις του κράτους για την εξόντωση των αναρχικών δεν θα πραγματοποιηθούν ποτέ. Δεκατρία χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου, έξι χρόνια από τη δολοφονία του Κουμή και της Κανελλοπούλου, ένα χρόνο από τη δολοφονία του Μιχάλη Καλτέζα, οι 17 χιλιάδες ένοπλοι μισθοφόροι του κράτους, η γενικευμένη τρομοκρατία δεν μπόρεσε να καταστείλει τη θέληση των αναρχικών να διαδηλώσουν τιμώντας τον 15χρονο εξεγερμένο Μιχάλη Καλτέζα. Ο Αγώνας Συνεχίζεται.

Αναρχικές Ομάδες Αθήνας

η μικρομεσαία τρομοκρατία και η συμβολή του Τύπου

Η τρομοκρατία όπως εκφράστηκε μέσα απ' τις εφημερίδες των προηγούμενων μερών: «ΑΣΦΥΧΤΙΚΟΣ ΚΛΟΙΟΣ», «17.000 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΕΤΟΙΜΟΙ ΓΙΑ ΔΡΑΣΗ», φόβισε τους μικρομεσαίους, που δεν κατεβαίνουν στην πορεία των κομματικών, μειώνοντας κατά το μισό τον όγκο της πορείας σε σχέση με την περσινή. Την επομένη της πορείας μέρα, παρά την προσπάθειά τους να αποκρύψουν το γεγονός της μαζικής παρουσίας των αναρχικών, η προβολή του ξυλοδαρμού και αφοπλισμού των μπάτσων έφερε τα αντίθετα αποτελέσματα απ' τα επιδιωκόμενα - η εικόνα του πανίσχυρου αστυνομικού κράτους, που «πλάσαραν» τις προηγούμενες μέρες κατέρρευσε.

Με βάση τις φωτογραφίες του «Ελεύθερου Τύπου» και με τη συμβολή των χαφιέδων «λειτουργών» της 4ης εξουσίας συλλαμβάνεται και ανακρίνεται ο ποδηλάτης Βαγγέλης Παπαδάκης και σχηματίζεται δικογραφία σε βάρος του. Την Κυριακή 23.11 συλλαμβάνεται ο Σωτήρης Δελιγιάννης με ένα από τα περιστροφά των αφοπλισμένων μπάτσων στο αεροδρόμιο. Ανακρίνεται και αφού απολογείται προφυλακίζεται με τις κατηγορίες της πρόκλησης σωματικών βλαβών, ληστείας, εξύβρισης Αρχής και Συμβόλων. (Το κράτος πάντα εκμεταλλεύεται την αφέλεια και την επιπολαιότητα).

ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ και ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Απάντηση κεντρική και επιθετική στην κρατική καταστολή, ξεφτιλισμός και διαπόμπευση του αστυνομικού μηχανισμού

Η εκτίμηση των συντρόφων για την αναγκαιότητα της δράσης μας τις ημέρες του πολυτεχνείου κρίθηκε από τα πράγματα επιτυχημένη. Μετά από μια χρονιά συνεχούς καταστολής μια μαζική συγκέντρωση έσπασε πρακτικά τις απαγορεύσεις, συσπείρωσε τους αναρχικούς. Η προσέλευση στην πορεία χιλιάδων νεαρών, σε μια εποχή όπου πολλοί αναφέρονται στην συντηρητικοποίηση της νεολαίας και αναζητούν συνεργασίες αποδεκτών «προσωπικότητων», για να μπορέσουν να μιλήσουν και σπάνια να πράξουν, σε μια εποχή όπου οι κομματικές νεολαίες συρρικνώνονται μη μπορώντας να δώσουν απαντήσεις στα κοινωνικά ζητήματα, η συνεχής έμπραχτη δράση, μας συσπειρώνει ένα μεγάλο κομμάτι της νεολαίας. Τα δικαιώματα και οι ελευθερίες μας δεν παλεύονται με τη δημιουργία ευνοϊκών συσχετισμών, αλλά με τη συνέχιση και το πλάτημα της δράσης μας.

Η διαδικασία των συζητήσεων στη Νομική ξεπέρασε μερικά - και παρακάτω θα δούμε γιατί - την περιοριστική πρακτική του να παίρνουν πρωτοβουλίες 5-6 άτομα και οι υπόλοιποι να ακολουθούν. Οι κοινές διαδικασίες σ' όλα τα επίπεδα, όπου όλοι μετέχουν και συναποφασίζουν, πρέπει να είναι μόνιμη πρακτική μας, αν θέλουμε να προωθήσουμε τη συλλογικότητα.

Η επιλογή του χώρου της συγκέντρωσης στο πολυτεχνείο έγινε για να τιμηθεί ο 15χρονο εξεγερμένος Μιχάλης Καλτέζας, αλλά και για να αποφευχθεί ο αποκλεισμός μας απ' τους μπάτσους, όπως θα γινόταν στον ελεγχόμενο πια χώρο των Προπυλαίων. Η οργάνωση των συγκεντρώσεων ήταν πάντα «η αχίλλειος πτέρνα». Η μη ύπαρξη εμπειρίας και μεθοδευμένης προσπάθειας στον οργανωτικό τομέα είχε στο παρελθόν δυσάρεστες επιπτώσεις. Αυτή τη φορά όμως έγιναν μερικά βήματα, όπως η ύπαρξη οργανωμένων αλυσίδων μπρος πίσω και στα πλάγια και η συνεκτικότητα στον κύριο όγκο του μπλοκ, αλλά η αποφυγή των σπασμοδικών αντιδράσεων (π.χ. σπασίματα) ήταν περισσότερο αυθόρμητη αποδοχή παρά οργανωμένη θέληση. Μια χαλαρή πορεία δεν θα μπορούσε να απαντήσει σε μια οργανωμένη πρόκληση του κράτους. Αν μια επίθεση στο μπλοκ των αναρχικών δεν πραγματοποιήθηκε οφείλεται στο ότι ο μικρομεσαίος Θάτσερικός «σοσιαλισμός» θα έτριζε με ένα μακελειό αυτή τη στιγμή).

Μια απ' τις κύριες αδυναμίες του χώρου είναι η έλλειψη των υλικών μέσων. Έτσι η απουσία βιτντούκας ήταν απαράδεκτη, όπως και η έλλειψη πανώ και ακόμη περισσότερο η έλλειψη προκήρυξης. Η προπαγανδιστική δουλειά και ειδικά στις συνοικίες ήταν περιορισμένη. Η χρόνια «οικονομική κρίση» που μας πλήττει δεν επέτρεψε την έκδοση πολλών αφισών και προκηρύξεων. Είναι κάτι που πρέπει να αντιμετωπιστεί για να βρεθεί μια μόνιμη λύση. Όλα αυτά είναι αποτέλεσμα της μη μόνιμης επαφής και συνεργασίας σ' αυτό το χώρο για να αντιμετωπίζονται τα κοινά προβλήματα και όλοι να συνεισφέρουν στη λύση τους. Η δουλειά μερικών συντρόφων δεν μπορεί να υποκαταστήσει τη λειτουργικότητα του χώρου συνολικά.

Ο αφοπλισμός των 4 αστυνομικών ήταν κάτι που για πρώτη φορά συνέβη σε διαδήλωση. Μια αυθόρμητη ενέργεια ενάντια στις δολοφονίες και την τρομοκρατία που εξαπολύουν καθημερινά οι ένοπλοι μισθοφόροι του κράτους. Η ενέργεια του αφοπλισμού έδρασε καταλυτικά στη συνείδηση του κόσμου και απεδείξε ότι στο μέτρο που υπάρχουν έστω και στοιχειωδώς, οργανωμένες παρεμβάσεις αυθόρμητες ενέργειες είναι πιο αποτελεσματικές απ' τις οποιοσδήποτε προπαγανδιστικές διακηρύξεις περί αφοπλισμού και διάλυσης των ΜΑΤ και ΜΕΑ.

Εν κατακλείδι

Η παρέμβαση όμως αυτή δεν πρέπει να αποτελέσει μιά αναλαμπή δίχως προοπτική. Να αναζητήσουμε τις διαδικασίες και τους τρόπους με τους οποίους θα συνεχίσουμε τις παρεμβάσεις μας. Να συγκεντρώσουμε τις δυνάμεις μας, αποφεύγοντας την αποσπασματική διάχυση, συντονίζοντας τη δράση μας.

«ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '86 ΣΤΗΝ ΚΑΒΑΛΑ»

Δεκατρία χρόνια μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου του '73. Έξι χρόνια από τη δολοφονία των Κουμή - Κανελλοπούλου το '80. Μόλις ένας χρόνος από τη δολοφονία του Μιχάλη το '85.

Αυτή η τελευταία δολοφονία, ήταν ο σημαντικότερος παράγοντας επηρεασμού, για να αποφασίσουμε στη Καβάλα - οι ομάδες ΕΙΣΟΔΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ και ΟΜΑΔΑ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ - συγκεντρωθεί και πορεία για τη φετινή επέτειο του Πολυτεχνείου. (Τα προηγούμενα χρόνια δεν υπήρχε συμμετοχή μας, και οι κομματικοί γιορτάζανε μόνοι τους, χωρισμένοι στα πολιτικά τους μικρομάγαζα). Η συγκέντρωση φυσικά προπαγανδίστηκε από τις προηγούμενες μέρες, με αφίσσες - τρεις - που κυκλοφόρησαν, καθώς και με το μοίρασμα προκήρυξης την προηγούμενη, από την ομάδα «ΕΙΣΟΔΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ».

Δευτέρα 17 Νοέμβρη. 4.30 μ.μ. ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ ΚΑΒΑΛΑΣ.

Κατάθεση στεφανιών. «Εκ μέρους της ΕΛ.ΑΣ ο διοικητής κ...» Άκρα του τάφου σιωπή από Κνίτες, Πασόκουσι οι οποίοι μέχρι εκείνη τη στιγμή για το κάθε στεφάνι, ανάλογα με την προέλευση του, κυριαρχούσε και κάποιο σύνθημα. Είμασταν συγκεντρωμένοι περίπου 30 άτομα, και ο αστυνομικός διευθυντής πιθανότατα - της Καβάλας δεν ένοιωθε καλά, καθώς πήγαινε να απωθήσει το στεφάνι της ΕΛ.ΑΣ στους ήρωες του Πολυτεχνείου. Ο άνθρωπος ξεφτιλίστηκε, έγινε πράσινος, κόκκινος, κίτρινος, χλωμίσε και γρήγορα κατέβηκε τα λίγα σκαλάκια του ηρώου. Αιτία τα συνθήματα που εκείνη τη στιγμή ακουγόταν από εμάς, επειδή φυσικά είμασταν οι μόνοι που είχαμε να πούμε κάτι. Οι Κνίτες σατισμένοι, οι Πασόκοι αγανακτισμένοι και οι Ρηγάδες σιωπηροί. Φυσικά τα συνθήματα συνεχίζονταν. Και σύγουρα πολλοί από τους κομματικούς συζητώντας, συμφώνησαν στο ότι, «δεν θάπρεπε να αφήσουμε τους αναρχικούς να πάρουν την καλύτερη θέση, δίπλα ακριβώς στο μνημείο των ηρώων και το άγαλμα της ελευθερίας όπου γίνεται η κατάθεση». ΑΣ ΔΟΚΙΜΑΖΑΝ.

Στη συνέχεια και κατά τη διάρκεια της πορείας, το μπλοκ των αναρχικών, αντιεξουσιαστών, εναλλακτικών και αυτόνομων αυξάνεται, κι έτσι βρισκόμαστε με το μεγαλύτερο αριθμό ατόμων που έχουν κατεβεί ποτέ ε πορεία μετά από κάλεσμά μας. Περίπου 60-70 άτομα αριθμός σημαντικός για την Καβάλα, κι ενδεικτικά αναφέρουμε ότι στο μπλοκ των Ρηγάδων, βρισκόταν περίπου 10-15 άτομα. Με τα γνωστά συνθήματα του χώρου μας, συνεχίστηκε η πορεία, καθώς και το μοίρασμα του «ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ» σε διάφορο κόσμο.

Το σημαντικό - σαν πρώτη άποψη - στην όλη υπόθεση για το χώρο της Καβάλας είναι ότι τα σταθερά 40-50 άτομα που κατέβαιναν σε κάθε κάλεσμα για συγκεντρωση και πορεία στην Καβάλα ξαφνικά αυξήθηκαν. Ελπίζουμε και θέλουμε να πιστεύουμε ότι ευκαιριακά.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ «ΕΙΣΟΔΟΣ - ΚΙΝΔΥΝΟΥ»
ΟΜΑΔΑ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΔΕΝ ΕΞΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ

«Κάποιοι έκλεψαν τη φωνή μας και τη μεταχειρίστηκαν γι' άλλους σκοπούς, δεν έπρεπε να τους αφήσουμε».

(Δημήτρης Παπαχρήστος, εκφωνητής στο Πολυτεχνείο)

Όπως και ο Μάης του '68 έτσι και το Πολυτεχνείο του '73 ήταν μια αυθόρμητη εξέγερση, με σκοπό την ανατροπή του καθεστώτος και το πέρας σε μια άλλη κοινωνία με εντελώς διαφορετικές δομές.

Παρόλ' αυτά όλοι θα θελήσουν να δικαιώσουν την πολιτική τους, ο καθένας θα προσπαθήσει να προσαρμόσει την εξέγερση του Πολυτεχνείου στα μέτρα του.

Το ΚΚΕ θα σκυλιάσει να φωνάζει «ο αγώνας συνεχίζεται», ξεχνώντας την επεκτατική αποχώρηση της Πανσπουδαστικής από το χώρο του Πολυτεχνείου στις 14 του Νοέμβρη, (με το επιχείρημα ότι η πρωτοβουλία της κατάληψης είναι ανεύθυνη και τυχοδιωκτική) ξεχνώντας ότι, η εκπληκτική επιτυχία της κατάληψης ήταν και ο μόνος λόγος που τελικά δεν δόθηκε ανακοίνωση στον Τύπο που καταγγέλει, την πρωτοβουλία των «αριστεριστών» που έβησαν σε κίνδυνο τη «φιλελευθεροποίηση» του Μαρκεζίνη (ακόμα και σήμερα η Π.Σ.Κ. αρνείται το συγκεκριμένο γεγονός και προσπαθεί να το αποκρύψει) και τέλος ξεχνώντας την πολιτική κατλιείας μετά.

Το ΠΑΣΟΚ και η κυβέρνηση, περίφανα και λίγο υπεροπτικά θα πει πως «ο αγώνας δικαιώνεται» (και θα 'χει δίκιο, ειδικά μετά τη δολοφονία του Καλτεζά, να το λέει αυτό...).

Το ΚΚΕσωτερικού θα προσπαθήσει να εξηγήσει τα γεγονότα και ίσως να προσπαθήσει να καταλάβει και την αποχώρηση των Μηχανολόγων από το Πολυτεχνείο, κάτω από την καθοδήγηση της «Ρηγάδικης» επιτροπής του.

Οι δεξιοί τι να πούνε; Θα παραμονεύουν πάλι στη γωνία να δούνε τι μπορούν να εκμεταλλευτούν...

Η άκρα αριστερά, περισσότερο συναισθηματικά και αυτό δεν είναι κακό, για μια φορά ακόμα θα διαμαρτυρηθεί για το ποιος δικάει το Πολυτεχνείο, μια και την πνίγει δικαιολογημένα η ιστορική δίκαιωση, αλλά και την κρατάει, προσέξτε, για να υπάρχει...

«Εμπρός στο δρόμο που χάραξε ο Νοέμβρης» λοιπόν, «ο αγώνας τώρα αρχίζει». Τα συνθήματα πόσο νόημα περιέχουν ακόμα; Εδώ πλέον

τα πράγματα λειτουργούν σαν σλόγκαν. «Έξω οι Αμερικάνοι», «Έξω από το ΝΑΤΟ», «Κάτω το κράτος», «κάτω στο Πειραιά στα Καμίνια», μ' άλλα λόγια: «Αραπάδες και καρούλια βάσανα πούχει η αγάπη».

Και γιατί...

Όλα αυτά σε τόνο κοροϊδευτικό; Είναι γιατί μέσα σε δεκατρία χρόνια πολλά πράγματα ξεφτιλίστηκαν, μια σύγχυση απλώθηκε και αποδυνάμωσε πράγματα και καταστάσεις που μας στηρίζανε και που λειτουργούσαν ανατρεπτικά...

Στο σημερινό πια αλαλούμ τα πράγματα μεπεδούνται πολύ άσχημα. Από τη μια η Δεξιά παρουσιάζεται με ένα καινούργιο πρόσωπο, διεκδικώντας μεθούριο την εξουσία και με μια πρωτόφαντη και ίσως κωμικοτραγική «έλλειψη μνήμης».

Ξαφνικά, η στάση της στην εφταετία, οι απαγορεύσεις των πορειών για το Πολυτεχνείο (με δικαιολογία φυσικά πως ο αγώνας δικαιώθηκε τη στιγμή που έπεσε η χούντα), οι καταστολές των απεργιακών κινητοποιήσεων και οι δολοφονίες των Κουμή και Κανελλοπούλου, ως δια μαγείας ξεχνιούνται, σαν αυτά τα έκτροπα να μην έγιναν ποτέ.

Το ΠΑΣΟΚ από την άλλη, δικαίωσε τον αγώνα με τα αντιεργατικά του μέτρα, με την εικονική Α.Τ.Α (ή α.τ.α...) που έδωσε για να κλείσει μερικά στόματα, την απαγόρευση των απεργιών με την ψήφισή του άρθρου 4, την απαγόρευση της αφισσοκόλλησης κ.λ.π.

Προσπαθεί ν' ανεβάσει το τιράζ του με την φαινομενικά υπερήφανη εξωτερική πολιτική, ενώ χρεώνει τον τόπο οικονομικά στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Εμφανίζεται ως υπερασπιστής της ειρήνης, ενώ οδηγείται σε ένα πρωτοφανή ανταγωνισμό στο θέμα των εξοπλισμών με την Τουρκία, αλλά και φυλακίζει αντιπυρηνικούς διαδηλωτές. Ανέχεται τον Λεπέν και τους ΕΠΕΝίτες (τους βγάλε μάλιστα και στην τηλεόραση!) Καταστέλλει τις εργατικές κινητοποιήσεις και κρατάει ρατσιστική στάση απέναντι στη νεολαία. Δολοφονούνται κατά λάθος οι Σινώρας, Μπωλ, Κανδανολέοντας, ενώ μπαίνει στο αρχείο ο φάκελος των Κουμή - Κανελλοπούλου.

Εντωμεταξύ το ΠΑΣΟΚ εφαρμόζει τα μέτρα λιτότητας και είναι φανερό ότι οποιαδήποτε πολιτική λιτότητας εγείρει κοινωνική αντίδραση. Προσπαθώντας ν' αντιμετωπίσει αυτή την αντίδραση η εξουσία, θέτει σε λειτουργία όλους τους κατασταλτικούς της μηχανισμούς. Έτσι έχουμε την πρόβα τζενεράλε στο περσινό Πολυτεχνείο με τη δολοφονία του Καλτεζά και με την καταπάτηση του πανεπιστημιακού ασύλου στο Χημείο (όπως ακριβώς και η χούντα τον Νοέμβρη του '73).

Το επόμενο βήμα ήταν η δολοφονία του Μαυροειδή (απεργό εργάτη της ΕΔΟκ - ΕΤΕΡ).

Μ' αυτό το τρόπο, η εξουσία πειραματιζόμενη πάνω στο χώρο (αναρχικό, εξωκοινοβουλευτικό) και προβάλλοντας μέσα από τον Τύπο αυτά τα γεγονότα, όπως θέλει, σφυγμομετρεί τις αντιδράσεις του κόσμου και περνάει μια συγκεκριμένη προπαγάνδα με σκοπό να δημιουργήσει τις ιδανικές συνθήκες ώστε να φτάσει ομαλά στο στόχο της: καταστολή των εργατικών και κοινωνικών αντιδράσεων.

Ο αγώνας όμως ακόμα δεν δικαιώθηκε, ο αγώνας ποτέ δεν θα δικαιωθεί, το αυθόρμητο πουθενά δεν έγινε εξουσία...

Και εδώ δεν σταματάει η δική μας δράση. Το Πολυτεχνείο «δικαιώθηκε» στο βαθμό που εκπληρώθηκαν τα αιτήματά του. Αναγνωρίζοντας αυτή τη πραγματικότητα, καλούμε, όλους όσους ονειρεύονται τη δική τους εξέγερση για ζωή, ν' αναπροσαρμόσουν την πάλη του Πολυτεχνείου σε αιτήματα καινούργια και σε επίπεδα διαφορετικά.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου μας ωθεί να εκφράσουμε νέους αγώνες, νέους προβληματισμούς, ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΜΕ ΠΙΟ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

...Γι' αυτό σου λέω

Σφίξε τα δόντια κι ετοιμάσου
Κάπου και συ να ωφεληθείς

Εξάλου γίνεσαι ικανός για κάτι
μονάχα σαν αρχίσεις να το κάνεις.

(Δώρος Λοϊζός)

Φέτος γι άλλη μια φορά θα στηθούν οι διάφορες φιέστες για την επέτειο του Πολυτεχνείου. Για ένα γεγονός που είναι δίκαια εορτάσιμο από την ελληνική εξουσία, γιατί κατανόησε ότι έπρεπε επιτέλους να φορέσει το προσοπίδιο της «δημοκρατικότητας», πετώντας εκείνο το αναχρονιστικό της στρατιωτικής χούντας. Κατανόησε ότι οι νόμοι κι οι κανόνες συσσώρευσης του κεφαλαίου έπρεπε να εκσυγχρονιστούν για να υπάρξουν καλύτερα αποτελέσματα (φυσικά ευνοϊκά για τους καταπιεστές). Έτσι εκμεταλλεύτηκε την εξέγερση του Νοέμβρη '73, η οποία δεν καταναλώθηκε μόνο μέσα στο ελεγχόμενο φοιτητικό κίνημα των καταληψιών της 17ης Νοέμβρη αλλά προχώρησε έξω από το χώρο του πολυτεχνείου. Πήρε τη μορφή της κοινωνικής επανάστασης.

Αυτοί που λυσσαλέα χτύπησαν αυτή την εξέγερση την έχουν τώρα ιδιοποιηθεί. Οτι δεν μόρεσαν τότε να καταστείλουν και ν' αφομοιώσουν προσπαθούν τώρα να μας κάνουν να το ξεχάσουμε. Να ξεχάσουμε την επίθεση στο Υπουργείο Δημόσιας Τάξης και τις πυρπολήσεις τραπέζων, να ξεχάσουμε τους πυροβολισμούς ενάντια σε αστυνομικούς, τα σπασμένα και λεηλατημένα σουπερ-μάρκετ.

Η καθιέρωση της επετείου της εξέγερσης ως εθνικής γιορτής, οι δημοκρατικοί, αντιμπερλιαριστικοί και αντιφασιστικοί λόγοι προσπαθούν να κρύψουν το αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο που εκφράστηκε εκείνες τις μέρες. Τα πολυτελή άλμπουμ και βιβλία των εκδοτικών οίκων προσπαθούν να σβήσουν τα συνθήματα που ακόμα ξεπροβάλλουν απ' τα ντουβάρια του Πολυτεχνείου: «Κοινωνική επανάσταση», «Μάης 1968: Εργατικά Συμβούλια», «κάτω η μισθωτή εργασία», «Οι πατριώτες είναι μαλάκες», «Κάτω ο Στρατός», «Κάτω το Κράτος». Οι γιορτές για το Πολυτεχνείο προσπαθούν να κρύψουν τη γιορτή που οργάνωσε το κοινωνικό κίνημα ανατροπής και που τέλειωσε άδοξα το πρωί του Σαββάτου στις 17 Νοεμβρίου του 1973.

Η εξύμνηση των φοιτητών που ζήτηγα την πτώση της χούντας προσπαθεί να αποκρύψει το κοινωνικό κίνημα που ζήτηγε ολόκληρο τον κόσμο, όπως ακριβώς ο φανατισμός της ΚΝΕ προσπαθεί να αναρέσει το δημοσίευμα της «Πανσπουδαστικής» Νο 8 για τους 350 προβοκάτορες που κατέλαβαν το Πολυτεχνείο.

Οι αντιθέσεις μεταξύ των τότε αλλά και των σημερινών φοιτητικών παρατάξεων είναι αντιθέσεις γύρω από το πρόβλημα του πως συνδέονται τα φοιτητικά και συνδικαλιστικά αιτήματα με την αποκατάσταση της δημοκρατίας (τότε) ή την εκδημοκρατικοποίηση (τώρα). Οι αντιθέσεις των φοιτητικών παρατάξεων είναι αντιθέσεις πάνω στην εύρυθμη συσσώρευση του κεφαλαίου στην Ελλάδα.

Με όλα αυτά δεν επιδιώκουμε να «οικειοποιηθούμε» την εξέγερση του Νοέμβρη. Αυτή ανήκει -ως εμπειρία- σ' όλους αυτούς και μόνον αυτούς που τη δημιούργησαν: στο κοινωνικό κίνημα. Στο κοινωνικό κίνημα που το Νοέμβρη του 1973 εκφρόστηκε ως αντιδικτατορικό κίνημα αλλά και ως κοινωνικό κίνημα ανατροπής.

Το ανατρεπτικό κίνημα ήταν αυτό που εκφράστηκε κυρίως έξω απ' το Πολυτεχνείο, απ' τους νεαρούς εργάτες, τους άεργους, τους μαθητές, το κομμελοπρολεταριάτο, το «ύποπτα» στοιχείο της Ομόνοιας και της Βάθης που με πρωτοφανή ωριμότητα - αυθόρμητα - συγκρούονταν με την αστυνομία κι έστηναν οδοφράγματα.

Φτάνουμε ακόμη στο σημείο η Ελληνική Αστυνομία (σύμβολο καταπίεσης και μέσο άσκησης της εξουσίας) στις πράσινες μέρες του ΠΑΣΟΚ να καταθέτει στεφάνι για το Πολυτεχνείο χωρίς να έχει διασαφηνίσει ακόμη ο κ. Αρκουδίας στη μνήμη ποιός «πλευράς» καταθέτεται το στεφάνι.

Ταυτόχρονα εδώ και χρόνια η εξουσία τιμά με το δικό της τρόπο την εξέγερση του Πολυτεχνείου: ξύλο - συλλήψεις - δολοφονίες. Οι μορφές των Κουμή - Κανελλοπούλου - Καλτεζά πλανιούνται κάθε 17 Νοέμβρη πάνω απ' τα κεφάλια αυτών που καταθέτουν στεφάνι βγάζοντας ατελείωτους λόγους για «τη Δημοκρατία, την Ελευθερία που έχουν γίνει για πράξη». Οι «ακόμα καλύτερες μέρες» που μας υποσχέθηκαν οι διαχειριστές της εξουσίας δεν είναι παρά απογοητεύσεις διαδηλώσεων, προληπτικές συλλήψεις, ανελέητοι ξυλοδαρμοί, καταστολή απεργιών, συνεχής τρομοκρατία, ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ...

Όλα αυτά δείχνουν ότι κάθε αντικαπιταλιστική κίνηση που θα ξεφύγει από τα όρια που το κράτος ορίζει θα αντιμετωπίζεται από τα ΜΑΤ και ΜΕΑ: Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΠΑΛΟΥ.

«Σήμερα, 11 χρόνια μετά μπορούμε και συνεχίζουμε με αισιοδοξία τον αγώνα για Δημοκρατία, Ελευθερία, Ανεξαρτησία, Ειρήνη» (φυλλάδιο της Ν. ΠΑΣΟΚ για το Πολυτεχνείο), που μεταφράζεται ως εξής:

«Σήμερα, 11 χρόνια μετά μπορούμε και προστατεύουμε εμπόρους ναρκωτικών, μπορούμε και καταστέλλουμε απεργιακές κινητοποιήσεις, μπορούμε και διασώζουμε φασίστες σαν τον Λεπέν, μπορούμε και προστατεύουμε διεθνή αφεντικά τύπου Σουλτζ, μπορούμε και χτυπάμε:

- αυτούς που αγωνίστηκαν τις πρώτες νύχτες στο Πολυτεχνείο πριν ο αγώνας απαλλοτριωθεί από τις κομματικές οργανώσεις.
- αυτούς που πολέμησαν με λύσσα το μπλοκ του φασισμού που σήμερα βρίσκει το πρόσωπό του στο Λεπέν.
- αυτούς που κινήσαν τους εμπόρους ηρώων έχοντας από παλιά δημοσιοποιήσει πως «οι μάτσονι πουλάνε την ηρωίνη».
- αυτούς που ποτέ δεν έπαψαν να καυτηριάζουν τις εκλογικές απάτες και την εκμετάλλευση από τα αφεντικά και το κράτος.
- αυτούς που αρνούμενοι το φιλοτομαρισμό και την παρανοϊκή υστερία του σουπερ-μάρκετ κατέβηκαν στο δρόμο επιλέγοντας με αμεσότητα τη ζωή ενάντια στον πυρηνικό όλεθρο.

Ενώ την ίδια ώρα οι αριστεροί εκπορευτές στις συνηθισμένες συγκεντρώσεις - φιέστες τους βγάζουν υστερικές κραυγές αντιαμερικανισμού και «εθνικής ανεξαρτησίας».

Σήμερα οι διαχειριστές της εξουσίας ζητούν το κορμί μας, το μυαλό μας, τα όνειρά μας, τη φωνή μας, τα χέρια μας, την ουτοπία μας, τον έρωτά μας, τη σκέψη μας, την ιδιαιτερότητά μας για να θεμελιώσουν τη βία του κράτους και της εξουσίας τους ενάντια σ' αυτό που διαχωρίζει τον άνθρωπο από τα ζώα:

ΤΗ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΝΑ ΕΞΕΓΙΡΕΤΑΙ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
ΕΙΣΟΔΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '86 ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

Στην Πάτρα οι αναρχικοί - αντιεξουσιαστές και οι αριστεριστές - ΕΜΑΣ κάλεσαν σε ξεχωριστή πορεία. Οι πορείες πραγματοποιήθηκαν έξω από την πορεία των κομμάτων και λοιπών κοινοβουλευτικών οργανώσεων.

Μετά το τέλος της πορείας αφού προτάθηκε από διάφορους συντρόφους συζητήθηκε και αποφασίστηκε (ακολούθησε και η ΕΚΟΝ - Ρ.Φ.) ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ ΤΩΝ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ, ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΩΝ» στο κεντρικό Τμήμα ασφάλειας Πάτρας. Πράγματι η πορεία έγινε και έφτασε σε απόσταση ενός τετραγώνου από το ΤΜ. ΑΣΦ. Πάτρας. Εκεί μας περίμεναν 3 διμοιρίες από «καπελακήδες» με μακριά κλομπς. Οι συμμετέχοντες στην πορεία εκτίμησαν ότι δεν υπήρχαν οι δυνατότητες σύγκρουσης και αφού «ξεπουπούλιασαν» το στεφάνι το επέστρεψαν «ιπτάμενο». Κατόπιν διαλύθηκαν ήσυχα αφού φωνάχτηκαν μερικά συνθήματα. Φυσικά και ο ντόπιος και ο πανελλαδικός τύπος «έθαψαν» το γεγονός προβάλλοντας διάφορες «εξευτελιστικές» γιορτούλες.

Ανάμεσα στα συνθήματα που φωνάχτηκαν τονίστηκε το «Τσουτσουβής - Καλτεζάς - Μαυροειδής: Ο αγώνας συνεχίζεται» που ήταν και το σύνθημα του πανώ των αναρχικών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΗΘΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Οι πολιτικάντηδες τυχοδιώκτες για άλλη μια φορά θα ακρωτηριάσουν το Πολυτεχνείο στις μικροπολιτικές στρατηγικές τους. Γιατί τα μηνύματα μιας εξέγερσης σαν του Πολυτεχνείου ήταν και είναι επικίνδυνα για την καπιταλιστική τάξη πραγμάτων και για τους κατά καιρούς διαχειριστές της. Είναι λοιπόν φανερό η προσπάθεια άμβλυνσης της ιστορικής μνήμης στην επετειακή μορφή του Πολυτεχνείου, στα πλαίσια της «Εθνικής ομοψυχίας» και την κοινωνικής συναινεσης, στοιχεία απαραίτητα για τη διακίνηση της αστικής δημοκρατίας και της εκμετάλλευσης του κεφαλαίου.

ΝΟΕΜΒΡΗΣ 1986: Η Σοσιαλδημοκρατία του ΠΑΣΟΚ υπάλληλος ντόπιων και ξένων αφεντικών, υπάκουη στους Βορειοαμερικανούς μπόσοιδες, με ελιγμούς ανόδονους καμουφλάρεται πίσω από μεγαλύτερο σύνθημα για «εθνι-

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΕΙΡΗΝΗ»

(I)

«Όταν αυτοί που 'ναι ψηλά μιλάνε για ειρήνη ο απλός λαός ξέρει πως έρχεται ο πόλεμος»

Ειρήνη: Μια λέξη που το νόημά της ισχύει από τότε που οι κοινωνίες χωρίστηκαν σε στρώματα με διαφορετικά συμφέροντα και όρισαν τους κυβερνήτες να υπερασπίζονται την κυριαρχία των ανώτερων στρωμάτων.

Ειρήνη: Μια λέξη που διαχρονικά προβάλλεται όταν η εξουσία προσπαθεί να καλύψει τη βία με την οποία επιβάλλεται στους πληθυσμούς.

Σήμερα τα κράτη εξοπλίζονται στο όνομα της ειρήνης και της άμυνας προβάλλοντας με πολλούς τρόπους τους άλλους λαούς ως εχθρούς ώστε να εξασφαλίσουν το άλλοθι των ενεργειών τους. Η ειρήνη που τα αφεντικά εξασφάλισαν μετά τους δύο πολέμους δεν ήταν τίποτα άλλο παρά ένα χοντρό ψέμα για τους λαούς τους. Ο κόσμος μοιράστηκε σε επικράτειες. Η καταστροφή της Ευρώπης δεν άφησε στη Μ. Βρετανία περιθώρια να αναπτύξει πάνω της την επικράτειά της. Ήταν καιρός να αναλάβει το έργο της προστασίας της μια ανερχόμενη οικονομική δύναμη: οι ΗΠΑ. Από την άλλη η προέλαση του κόκκινου στρατού έδωσε το δικαίωμα στην ΕΣΣΔ να «υπερασπίζει» τις υπόλοιπες χώρες του «αντιφασιστικού άξονα» με την ανοχή φυσικά των κυβερνήσεών τους. Τα αμπελοχώραφα των παπούδων τους μοιράστηκαν (Α. Στίνας) ανοίγοντας το δρόμο για τις σημερινές διασκέψεις κορυφής. Τα περισσότερα της ειρήνης τους έχοντας σκορπίσει παντού τον τρόπο τη δυστυχία την εξαθλίωση χαμογελούν χαρούμενοι πάνω στα πτώματά μας. Ρήγκαν και Γκορμπατσόφ δεν συμφώνησαν...

(II)

Ειρήνη: Το IDS ο «περίφημος πόλεμος των άστρων» για την προστασία του «ελεύθερου» κόσμου επιχειρηματολογεί ενάντια στον αγώνα της σοβιετικής νομενκλατούρας για τη διατήρηση των «σοσιαλιστικών κατακτήσεων».

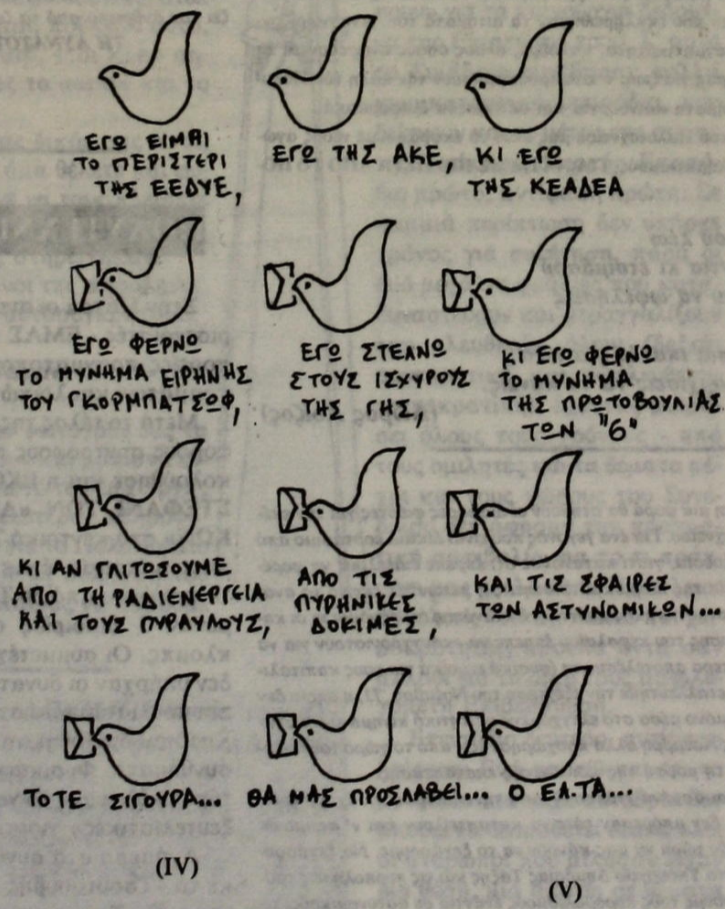
Η επιλογή είναι μάταιη. Όταν υπάρχουν προτάσεις για τη μείωση των εξοπλισμών σημαίνει ψέμα για τους λαούς γιατί γίνονται μόνο όταν η επικράτεια έχει φθάσει σ' ένα σημείο απειλητικό, για το αντίπαλο στρατόπεδο. Οι Σοβιετικοί εισβάλλουν και εγκαθίστανται στο Αφγανιστάν. Οι Αμερικανοί οπλοβιομήχανοι εφοδιάζουν το Ιράν και εξοπλίζουν το Αφγανικό «αντάρτικο». Οι ΗΠΑ εξασφαλίζουν το άλλοθι της Σοβιετικής επικράτειας μην επικυρώνοντας τη συμφωνία SALT 2 ενώ οι Σοβιετικοί ζητώντας να επικυρωθεί αυξάνουν κατά 4,6% τις αμυντικές δαπάνες. Οι προτάσεις της ΕΣΣΔ για κατάργηση των πυρηνικών, μείωση των πυρηνικών δοκιμών δείχνουν πως έχει το πάνω χέρι «ειρήνης» σήμερα έναντι του 1984 που «έτεινε» χέρι «ειρήνης» ο Ρήγκαν σε διασκέψεις της Γενεύης. Ο πόλεμος των προτάσεων συνεχίζεται...

(III)

Ειρήνη: Αλλαγές στην Ουάσιγκτον. Αλλαγές στη Μόσχα. Η Γερουσία μειώνει τις αμυντικές δαπάνες από τον προϋπολογισμό, δεν κάνει πιστώσεις στους πυρηνικών όπως και την απαγόρευση της παραγωγής των χημικών όπλων. Ζητά τη διατήρηση της συμφωνίας SALT-2 για μείωση των εξοπλισμών, ανοίγοντας το δρόμο για έναν καινούργιο Κάρτερ και μια ανανεωμένη «κόκκινη γραμμή». Το αμερικάνικο κεφάλαιο έχει πλέον εξασφαλίσει τη διάθεση των όπλων μέσα από συμφωνίες που υπογράφηκαν και ετοιμάζεται να απαλλαχθεί από το «γεράκι του πολέμου», τον Ρήγκαν.

Το Κρεμλίνο αφού πέθανε ο «σκληροπυρηνικός» και «αδιάλλακτος» Αντρόποφ κάνει αγώνα να φανεί το «ήπιο» Γκορμπατσόφικό πρόσωπο της εξουσίας. Μεταρρυθμίσεις εξαγγέλλονται στα πλαίσια της 69ης επετειού της επανάστασης για τα κοινωνικά προβλήματα του λαού.

ΤΟ Ρεβιζιόνιστ μπορεί να μην «πρόσφερε» τόσα όσο η συνάντηση της Γενεύης αλλά ήταν ένας σταθμός όπου οι ηγέτες μπήκαν να «συνεννοηθούν» για κάτι παραπέρα. Η προσέγγιση αρχίζει. Οι λαοί θεατές περιμένουν με το στόμα ανοιχτό να μάθουν τις επιλογές του διεθνούς κεφαλαίου.

(IV)

(V)

Ειρήνη: Οι σφαίρες επιρροής συνεχίζουν να υπάρχουν γιατί το αντικείμενό τους είναι κατάλληλο για την ύπαρξή τους. Η εξάρτηση δεν είναι παρά ένας μύθος μια και η ταξική δόμηση κάθε «εξαρτημένου» κράτους είναι τέτοια που να προσφέρει στη μια ή στην άλλη υπερδύναμη δικαιώματα ελέγχου πάνω της Η ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΙΠΟΤΑ ΑΛΛΟ ΠΑΡΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΑΝΤΙΚΡΥΣΜΑ ΜΙΑΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΗΣ. Η αδυναμία δηλαδή του εγχώριου κεφαλαίου και εξουσίας να υποτάξει το λαό μέσα από τους υπάρχοντες μηχανισμούς το εξανα-

γκάζει να προσφύγει σε μια υπερδύναμη που θα εξασφαλίσει οικονομική πολιτική και ηθική προστασία με τίμημα φυσικά την υποταγή του λαού αντίστοιχα σε οικονομικά, πολιτικά και ηθικά ανταλλάγματα.

Το ότι φαίνονται κυβερνήσεις να πολεμάνε τον «προστάτη» ή τον «δυνάστη» έχει κι αυτό τους λόγους τους:

(I) Στάχτη στα μάτια του λαού ώστε να μη φανεί η ταξική συνεργασία τους.

(II) Το «λαϊκό κίνημα» καθοδηγημένο από την ιδέα ανάπτυξης των εγχώριων οικονομικών δυνάμεων του κεφαλαίου εξαναγκάζουν εκ των πραγμάτων την κυβέρνηση να έρχεται σε «ρήξη» με τον ταξικό της εξωτερικό σύμμαχο ή να την αλλάζουν. Η εγκαθίδρυση όμως της «εξάρτησης» είναι τέτοια που να ανανεώνεται κάνοντας ελιγμούς (Γ. Παπανδρέου - Χούντα - Καραμανλής και αποσύνδεση από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ).

Σε κάθε εξαρτημένο κράτος υπάρχουν συνήθως τρεις δυνάμεις: η μια που ζητά την «εξάρτηση», η άλλη που ζητά την αποδέσμευση και την ανάπτυξη των επενδύσεων του εγχώριου καπιταλισμού και μια άλλη που δεν ζητά την «εξάρτηση» αλλά τη διατηρεί και τότε-πότε έρχεται σε «ρήξη» μ' αυτή.

Ο συνεχής εξοπλισμός, στις χώρες που υποτίθεται πως τηρούν την ειρήνη, είναι μια μινιατούρα του ανταγωνισμού των υπερδυνάμεων. Ο μύθος της ειρήνης που πλασάρουν έντεχνα οι κυβερνήτες των μικρών χωρών ή χωρών του τρίτου κόσμου είναι καλλιεργημένος έτσι ώστε τη μια να στρέφεται «εναντίον» των δύο υπερδυνάμεων ακόμα κι αν βρίσκεται σε μια απ' τις δύο συμμαχίες (τι κάνει νιάου νιάου στα κεραμίδια Παπανδρέου-Τσαουσέσκου;) κι από την άλλη να μπορεί να εξοπλίζει το λαό από αυτές διατηρώντας πανέτοιμο το ακμαίο του ηθικό. Το ότι κάποτε αυτά τα όπλα θα χρησιμοποιηθούν για την αλληλοσφαγή των εργαζομένων είναι σίγουρο. Η καλλιέργεια του εθνικισμού άλλωστε ξεκινά από την κυβέρνηση και καταλήγει στο πιο μικρό κι «επαναστατικό» κόμμα. Άραγε όταν θα δοθούν τα όπλα που θα στραφούν οι κάνες;

(VI)

«Καιρό πολύ προτού τα βομβαρδιστικά φανούνε πάνωθ'ε μας ήτανε κι όλας οι πολιτείες μας ακατοίκητες Καιρό πολύ πριν σκοτωθούνε σε μάχες άσκοπες όταν βαδίζαμε σε πολιτείες όρθιες ακόμα οι γυναίκες μας ήτανε κιάλας χήρες και τα παιδιά μας ορφανά»

«Ειρήνη, Ειρήνη, Θέλουμε ειρήνη»: Ο απόηχος της «Ειρήνης» του Μαρκόπουλου βασανίζει τα αυτιά μας ως και τώρα. Ο ύμνος των ντόπιων φονιάδων που μας ζαλίζουν για τα αποπυρηνικοποιημένα βαλκάνια είναι το καιμάκι του όλου ψέματος, ένα δείγμα της υποκριτικής των ελλήνων διαχειριστών του κεφαλαίου.

Ειρήνη φωνάζουν οι κρατικοί φονιάδες για να μη διασαλευθεί η τάξη και η ασφάλεια.

Ειρήνη φωνάζουν οι κρατικοί φονιάδες κρατώντας όπλο με το να χέρι για κάθε ανυπότακτο κι

από τ' άλλο ένα κλαδί ελιάς.

Ειρήνη φωνάζουν τα καθήκια προκειμένου να διασφαλίσουν ανώδυνα την εκμετάλλευση των εργαζομένων.

Ειρήνη φωνάζουν προκειμένου να έχουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης τον πληθυσμό της χώρας.

Ειρήνη φωνάζουν όταν αγωνίζονται για να επιτύχουν ταξικές και κοινωνικές συμμαχίες.

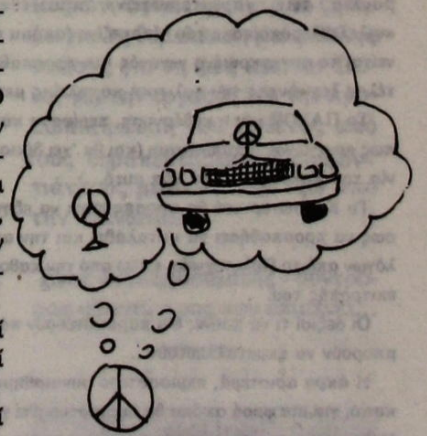
Ειρήνη φωνάζουν για να προστατέψουν τον πιο επικερδή τομέα της οικονομίας: ΤΗΝ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ. Ο αγώνας τους είναι ιερός. Η διατήρηση της εξουσίας και της ιδιοκτησίας μόνο με την ειρήνη τους μπορεί να εξασφαλισθεί.

(VII)

«Ο πόλεμος τους σκοτώνει οτι άφησε όρθιο η ειρήνη τους»

Ειρήνη: Και τώρα ο λόγος για ΑΚΕ, ΕΞΟΥΣΙΑ, ΚΕΑΔΕΑ, λόγος για διαφορετικά κομματικά συμφέροντα και συμμαχίες. Δεν είναι παράξενο που τρεις... ή μάλλον τέσσερις οργανώσεις μονοπωλούν την ειρήνη μια και οι διαμάχες σε πολιτικό επίπεδο εξουσίας έχουν σαν προέκταση τις διαμάχες σε επιμέρους επίπεδα: π.χ. την ΕΙΡΗΝΗ.

(Η τέταρτη ειρηνιστική οργάνωση είναι η ΚΙΠΑΕΑ που ελέγχεται από τη Δεξιά, τη Ν.Δ.). Οι ειρηνιστές, ρουφιάνοι του

συνέχεια από τη σελ. 6

πολέμου, τότε μιλούν για τις βάσεις, για τους πυραύλους, τότε για τις δυνάμεις τότε για τα πυρηνικά χωρίς να μιλούν για τις πραγματικές αιτίες του πολέμου και του επερχόμενου ολοκαυτώματος δίνοντας έναν εθνικό χαρακτήρα στην ειρήνη στα πλαίσια της συνύπαρξης με τους άλλους λαούς και της διατήρησης των πάντων. Τα εθνικά αυτά κινήματα ειρήνης δεν είναι τίποτε άλλο παρά οι χώροι όπου συνάπτονται νέες κοινωνικές συμμαχίες στα στρώματα του λαού και η ενδυνάμωση του κόμματος του οποίου τις ελέγχει. Ο ρόλος τους ακόμα «διαπιστώνεται» με τον να στρέφουν τη δυναμική του λαού στη θέαση των συναντήσεων κορυφής ή στο μάζωμα υπογραφών για τις βάσεις ή τα πυρηνικά. Οι εξεγερτικές διαθέσεις του λαού μετατρέπονται μέσω αυτών των φορέων σε αντιμαχόμενα στρατόπεδα διάσωσης της ειρήνης των αφεντικών.

Όμως εκτός από αυτούς τους κομματικούς ρουφιάνους του πολέμου τώρα τελευταία ένα καινούργιο φρούτο έκανε την εμφάνισή του στο δέντρο της ειρήνης. Διεθνής συνάντηση γυναικών στο Ζάππειο Μέγαρο! Από όλο τον κόσμο γυναίκες με αξιώματα υπουργού, βουλευτή, προέδρου, συνδικαλιστή, συναντήθηκαν με σκοπό (I) «να δυναμωθεί το ειρηνιστικό κίνημα» και η κυριαρχία των δυνατών, (II) να φανεί πως οι φορείς εξουσίας υπερασπίζονται την ειρήνη, (III) να κατευθυνθεί μια αντίδραση για τη συνάντηση κορυφής του Ρεύκιάβικ τέτοια που να μην έχει να κάνει με αντιμilitarισμό και άρνηση της κυριαρχίας των εξουσιαστών, (IV) να φανεί πως η γυναίκα για να ξεπεράσει το φύλο της πρέπει να περάσει από την εξουσία αγωνιζόμενη με προοπτική τη συμμετοχή της στα κέντρα λήψης αποφάσεων για τον πόλεμο και τους εξοπλισμούς. «... οι γυναίκες ποτέ δε συμμετείχαν στις αποφάσεις για τη διενέργεια του πολέμου ή σήμερα στο θέμα των εξοπλισμών» (Κα Μπουρδάρη).

Αλήθεια η Θάτσερ, η Γκάντι ή η Αικατερίνη της Ρωσίας τί ήταν μήπως τραβεστί;

(VIII)

Ειρήνη: Όσο πυκνώνουν οι μέρες άλλο τόσο πυκνώνει το ψέμα και μας πνίγει. Οργανωμένο κατευθύνεται από τα κρατικά, οικονομικά, κομματικά και πολιτιστικά κέντρα. Όσο θα υπάρχει η εξουσία οι ανάγκες των καιρών θα ζητούν ένα πόλεμο στον πόλεμο των αφεντικών. Ο αγώνας ενάντια στα σύνορα ενάντια στο στρατό ενάντια στους νόμους αναγγέλει ένα κόσμο που δεν θα χρειαστεί να ακούγεται το όνομα της ειρήνης γιατί η κοινωνία της αυτοδιεύθυνσης δεν έχει ανάγκη από λέξεις και ηχηρά παρόμοια.

«Στρατηγέ ο άνθρωπος είναι χρήσιμος πολύ.

Ξέρει να πετάει, ξέρει να σκοτώνει

Μόνο που έχει ένα ελάττωμα
ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΣΚΕΦΤΕΤΑΙ

ΑΠΟΔΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΚΑΖΑΡ

Όχι δεν ήταν φωτοβολίδα που χτυπώντας στο καμπαριό έπεσε με φόρα στον παπά καίγοντάς του τα γένια το βράδυ της Ανάστασης, ήταν η ρουκέτα! (έτσι είδε ο κίτρινος τύπος τη φωτοβολίδα) που εκτοξεύτηκε από οπαδό, χτύπησε σε κιγκλίδωμα καταλήγοντας φριχτά στο λαϊκό ενός άτυχου οπαδού. Και θα μπορούσε να συμβεί το Πάσχα ένα τέτοιο γεγονός, όπως συμβαίνουν άλλωστε πολλά παρόμοια, (κόψιμο δαχτύλων, τραυματισμοί, τύφλωση, εγκαύματα από βεγγαλικά και άλλα εκρηκτικά) χωρίς πολλά σχόλια. Όμως, τότε γιατί, σ' αυτήν την περίπτωση, οι κρατικές παρενέργειες του αθλητισμού, του τύπου και της δημοσίας τάξης, χεσμένες από συγκίνηση, πλάνταζαν στο κλάμα σχίζοντας τα ιμάτιά τους για τη «βία» και το «θάνατο» της «ιδέας» του αθλητισμού; Η απάντηση είναι πολύπλοκη και δεν μπορεί τόσο εύκολα να δοθεί από τη στήλη της Δοκιμής.

Όμως σε πρώτη φάση είναι αναγκαίο να εντοπισθούν μερικά πράγματα σε σχέση με το επεισόδιο και την έκταση που πήρε στον ελληνικό χώρο του θεάματος, όσον αφορά το ελληνικό ποδόσφαιρο και κατ' επέκταση τον αθλητισμό. Η κάθε είδους εκμετάλλευση του ανθρώπινου δυναμικού προσφέρεται ως εμπόρευμα προς κατανάλωση στα μάτια των θιασωτών της κοινωνίας των θαμώνων. Ο αθλητισμός προβάλλεται από το κράτος και τις αθλητικές επιχειρήσεις ισοπεδώνοντας την προσωπικότητά του ατόμου (αθλητή και θεατή) στέλλοντάς το στην αρένα από τη μια να προσφέρει θέαμα και από την άλλη να το καταναλώσει. Ξέχωρα από αυτό η αδυναμία ελέγχου της μάζας αποτελεί την κινητήριο δύναμη για το ανεξέλεγκτο των επεισοδίων όπως και το άλλοθι της έντασης της μπατσοκρατίας. Και προχωρούμε:

Η υπόλοιπη κοινωνία θεατής των θεατών του θεάματος ενστερνίζεται την «αλήθεια» των

μέσων μαζικής ενημέρωσης στριμωγμένη στους καθημερινούς της ρόλους και στρεσορριζμένη απαντά με αδιαφορία ή αγανάκτηση για αυτούς που το κατεστημένο βάζει και σκοτώνονται μεταξύ τους. Παραδίπλα εν χορώ παράγοντες, πρόεδροι, σύνδεσμοι φιλάθλων, προπονητές θεοποιούν σε τέτοιο βαθμό την «ιδέα» του αθλητισμού ώστε σε κάθε επεισόδιο να το επικαλούνται ως «χαμένο», αποκηρύσσοντας βέβαια την ενοχή και φυσικά την αυτοουργία τους. Οι ανέκαθεν κρατικοί και οικονομικοί λειτουργοί, υπαίτιοι για τις πληγές του ανθρώπινου γένους είναι γνωστοί σε μας. Οι πληγές των σύγχρονων Φαραώ προσπαθούν να επουλωθούν με μέτρα, θεσμούς, μεταρρυθμίσεις (νέος νόμος για τους χούλιγκανς, αυστηρές ποινές στους αποδιοπομπαίους τράγους-φιλάθλους, διαρκής αστυνόμευση) πράγμα αδύνατο γιατί κάθε στιγμή που ένα μέτρο εφαρμόζεται την άλλη στιγμή σαν μπουμεραγκ γυρνά χτυπώντας αυτούς που το ανέχονται: Ο ΤΡΙΤΟΣ ΝΕΚΡΟΣ ΗΤΑΝ ΟΠΑΔΟΣ.

Η πρόταση ακόμα ΙΣΧΥΕΙ: «Ήμουν με μια παρέα από ιερολοχίτες και ξεκινήσαμε από το πρωί να πάμε να γιορτάσουμε την Ανάσταση στο Αλκαζάρ. Εγώ είχα εφοδιαστεί με φωτοβολίδες από τον πατέρα μου που είναι ψαράς για να τις πετάξω στο «Χριστός Ανέστη». Έτσι πριν αρχίσει η λειτουργία ρίχνω τη φωτοβολίδα στον αέρα και δεν ξέρω πως έφθασε στην εξέδρα των επισήμων. Ακούω φασαρία και αλλάζω θέση. Από τα μεγάφωνα ανακοινώθηκε ότι φωτοβολίδα που εκτοξεύτηκε από την εξέδρα μας αφού χτύπησε στο κιγκλίδωμα καρφώθηκε στην καροτίδα του άτυχου μεγαλοεφοπλιστή Γ. Βαρδινογιάννη.

«Για δεξ «ρε παιδί μου» σκέφτηκα από μέσα μου, ο πατέρας μου χρόνια μ' αυτές πιάνει σπάρους κι εγώ με μια φορά που την πέταξα έπιασα καρχαρία».

GAME OVER!

* Δοκιμή Νο 6 Αθλητισμός και η Κοινωνία της Πανούκλας

ΒΡΑΖΙΛΙΑ:
Επαναπατρισμός κεφαλαίων στη χώρα του Μαρακάνα

Η έγκριση της υποψηφιότητας της Βραζιλίας για τη διοργάνωση του Μουντιάλ '94 από τη βραζιλάνικη εξουσία ανοίγει το δρόμο για την οικονομική στήριξη της ύψους 700 εκατομμυρίων δολαρίων. Ήδη ετοιμάζεται ο νέος τηλεοπτικός δορυφορικός σταθμός καναδικής κατασκευής στη χώρα με το εξωτερικό χρέος των 105,12 δισ. δολαρίων.

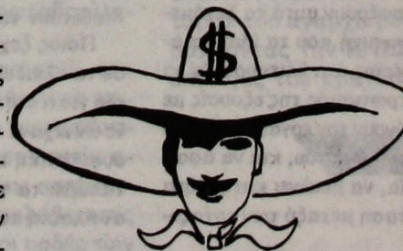
Η έγκριση της Βραζιλίας για τη διοργάνωση από τη ΦΙΦΑ θεωρείται σίγουρη μια και ο Πρόεδρος είναι βραζιλιάνος αλλά και είναι η μοναδική χώρα που συγκεντρώνει 135 εκατομμύρια φανατικούς ποδοσφαιρόφιλους!!!

Εξάλλου δίνονται κίνητρα από

την κυβέρνηση για επαναπατρισμό των κεφαλαίων όπως και επενδύσεις ξένων κεφαλαίων στα πλαίσια της αναδιάρθρωσης του εγχώριου καπιταλισμού. Έτσι 15 εκ. δολάρια ξένο κεφάλαιο επενδύεται καθώς και 550 εκ. δολάρια επιστρέφουν στη μητέρα πατρίδα. Τούτες οι ενέργειες δεν είναι τυχαίες. Οι επιλογές αυτές εστιάζονται στο γεγονός της ογκώδους συμφωνίας μεταξύ Αργεντινής - Βραζιλίας που υπογράφηκε το καλοκαίρι και αφορά 12 τομείς της οικονομίας ανάμεσα στους οποίους προβλέπει τη δημιουργία κοινής αγοράς για είδη κεφαλαιουχικού εξοπλισμού. Οι οξύτερες ταξικές αντιθέσεις που υπάρχουν προσανατολίζονται από το κεφάλαιο με κατεύθυνση παρόμοιας με την ΕΟΚ. Μην ξεχνάμε πως η Γαλ-

λία - Γερμανία αποτέλεσαν τον πυρήνα για τη δημιουργία της ΕΟΚ. Και κάτι που τιμά την «πατρίδα μας»:

Η προσπάθεια της Βραζιλιάνικης κυβέρνησης του Σάρνβι να εξισορροπήσει την οικονομική ανάπτυξη και την κοινωνική πολιτική περιλαμβάνει και την ετομασία έκθεσης με σειρά οικονομικών και κοινωνικών μέτρων που εφαρμόζονται στην Ελλάδα (Monde).

Προς όλους τους αιθεροβαμονες του σοσιαλιστικού παραδείσου:

Μετά τον τραγουδιστή και συνθέτη Τζίμη Πανούση, ένας συγγραφέας - ο Μάριος Βερέττας - είναι ο επόμενος που κάθεται στο εδώλιο της - σοσιαλιστικής βέβαια - λογοκρισίας.

Ο Μάριος Βερέττας, συγγραφέας του «Πολιτισμός των στρατοπέδων», κλήθηκε από τον υπαστυνόμο της γενικής Ασφάλειας σε τετράωρη ανάκριση, μετά από παραγγελία του ΓΕΣ, για να «απολογηθεί» σχετικά με «επιλήψιμα» σημεία του βιβλίου του όπως: «οι επαγγελματίες φονιάδες, υπερασπιστές πάντα της άμυνας και των συμφερόντων του κράτους, οργανώθηκαν σε μια αυστηρή ιεραρχία».

«Ο στόχος όμως για την θεραπεία του κακού που μεταφράζεται σε στρατό (...) δεν είναι ο «εκδημοκρατισμός» του στρατού (...) αλλά η κατάργηση του στρατού»

«Πρόθεσή μου δεν είναι να δυσφημίσω, αλλά να στιγματίσω τους μηχανισμούς της αυθαιρεσίας και της βίας, που στην ουσία (...) δεν εξυπηρετούν ούτε καν αυτή την περιφημη εθνική άμυνα»

Ο συγγραφέας υπηρέτησε στον στρατό στην διάρκεια της επταετίας και στο βιβλίο του περιγράφει προσωπικά του βιώματα, καθώς και αναλύει τον ρόλο του στρατού στην κοινωνία. Μετά από μία συνεχή πλύση εγκεφάλου και ασταμάτητες «ασκή-

σεις» σε 24ωρη βάρη, ο συγγραφέας, την νύκτα που έγινε το πραξικόπημα, πήρε διαταγή να πυροβολήσει έναν πολίτη της Αθήνας, που δεν υπάκουσε σε υπόδειξη αξιωματικού. Ο συγγραφέας υπάκουσε. Αστόχησε όμως. Όπως αποδείχτηκε αργότερα, ο πολίτης αυτός ήταν ένα καθυστερημένο παιδί... Από τότε, ο Μάριος Βερέττας, δεν έπαψε να αναρωτιέται γιατί υπάκουσε στην διαταγή και να προβληματίζεται: «ποιοί είναι άραγε αυτοί οι μηχανισμοί που μετατρέπουν ένα νέο παιδί σε δολοφόνο;»

«Όπως ο ίδιος λέει στην καταγγελία του στις εφημερίδες: «πληροφορώ όλους που έχουν ασχοληθεί δημόσια με το θέμα «στρατός» ότι θα κληθούν να περάσουν για τον ίδιο λόγο από την Ασφάλεια (...). Είναι άραγε έγκλημα να γράφει κανείς για την στρατιωτική αυθαιρεσία, ειδικότερα κατά την διάρκεια της δικτατορίας;»

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: «Κόρακας, κόρακου μάτι δεν βγάζει» (λαϊκή σοφία)...

Σημείωση: Ο Μάριος Βερέττας έχει γράψει 6 βιβλία και έχει μεταφράσει εκατό περίπου ξένα. «Ο πολιτισμός των στρατοπέδων» έχει κυκλοφορήσει σε 8.500 αντίτυπα από τις εκδόσεις «Ωρόρα». Μεγαλύτερα αποσπάσματα από το πολύ ενδιαφέρον αυτό βιβλίο, θα βάλουμε σε επόμενο τεύχος της «Δοκιμής».

ΔΙΟΡΘΩΣΗ:

Στη Δοκιμή Νο 6, σελ. 6, ακριβώς στη μέση λέει «Παραθέτουμε εδώ την ανακοίνωση-καταγγελία που διαβάστηκε στη συναυλία αυτή».

Αυτό πρέπει να διορθωθεί ως εξής:

«Παραθέτουμε την ανακοίνωση που διαβάστηκε σε ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ, στις 30 Αυγούστου, στο ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΚΗΠΟΘΕΑΤΡΟ ΧΑΝΙΩΝ, που έπαιξε το συγκρότημα Ερυνίδες». Πρόκειται για δυο διαφορετικές παρεμβάσεις, σε δυο διαφορετικές συναυλίες! Ευχαριστώ.

Π.Η. ΧΑΝΙΑ-

ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΡΓΑΤΟΤΕΧΝΙΚΩΝ ΗΛΠΑΠ ΤΡΟΛΕΥ

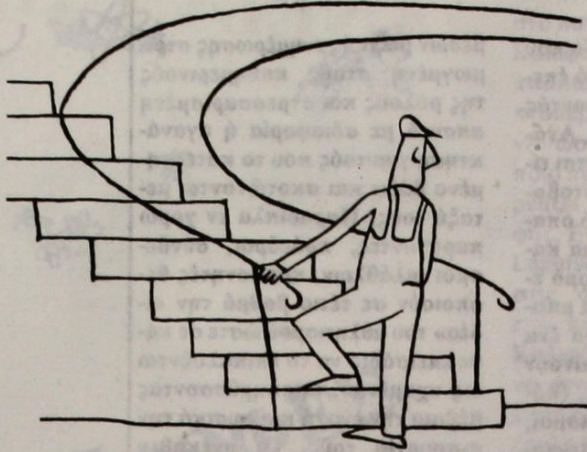
ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

Έχει περίτρανα αποδειχθεί και δεν πρέπει πια να υπάρχουν αφελείς εργαζόμενοι που να αμφιβάλουν πως όλα τα υπαρκτά κοινοβουλευτικά κόμματα αλλά κι ακόμη εκείνα τα κόμματα και σχηματισμοί που οργανωτικά λειτουργούν και συμπεριφέρονται με λογικές αντιλήψεις και νοοτροπίες ίδιες με αυτές των κοινοβουλευτικών κομμάτων, δεν μπορούν παρά να καταλήξουν σε μικρούς ή μεγαλύτερους οργανισμούς από κάστες βουλευνάκηδων, με όλους τους ανάλογους μηχανισμούς που χρειάζονται για ν' αναλάβουν τη μεσιτεία μεταξύ εργαζομένου λαού και άρχουσας τάξης. Ταυτόχρονα όμως έχουν αναλάβει εργολαβικά και τον εκσυγχρονισμό της αστικής κοινωνίας των εκμεταλευτών, για μια πιο σύγχρονη και μοντέρνα αφανή εκμετάλευση.

Τώρα πια τα κοινοβουλευτικά κόμματα με την ίδια πρακτική τους δείχνουν ξεκάθαρα το πραγματικό τους πρόσωπο, ανεξάρτητα αν αυτά θέλουν να παρουσιάζονται δήθεν σαν διαφορετικοί φορείς που θέλουν τάχα ν' αντιπροσωπεύσουν διαφορετικές τάξεις και τάσεις στη βουλή.

Στην ουσία είναι σκυλάκια στην αυλή του ίδιου αφεντικού, που προσπαθούν να μας πείσουν πως διαφέρουν στα χρώματα και τις φωνές των γαυγισμάτων τους, βρίσκονται όμως και φυλάνε την ίδια αυλή, από τους ταξικούς εχθρούς των αφεντικών που είναι η εργατιά που τη θέλουν πάντα πιστό υπηρέτη στη δουλειά και τις εντολές της. Ακόμη η πρακτική τους αποδεικνύει πως όλες τους οι προσπάθειες τείνουν στην Εμπορική συναλλαγή μεταξύ τους πρώτα σαν κάστες που είναι και μετά όλα μαζί με τα αφεντικά τους. Διαπραγματεύονται σε στυλ τις δίνουμε πόσα θα πάρουμε, και για να μην πάμε μακριά ως θυμηθούμε λιγάκι τα γυφτοπάζα των τελευταίων δημοτικών εκλογών. Πρέπει εδώ να σημειώσουμε, πως δυστυχώς με τη λογική που επικρατεί να μας αναγκάζουν στη μία νύφη μας κάθε 4 χρόνια να κρέμονται όλα μας τα καθημερινά προβλήματα, πόθοι, οράματα και αγωνίες, για να μπορούν αυτοί οι αυτονομαζόμενοι «εκπρόσωποι» μας να τα ανταλλάξουμε με τα αφεντικά τους, που είναι από το μικροψευτοβόλεμα του μικρογραφιακού εργατοπατέρα, στο παχουλό κέρδος, την καλοπέραση, μικροαστική προβολή και τον γρήγορο και άκοπο πλουτισμό. Οι κομματάρχες έχουν συνειδητοποιήσει πως το επάγγελμά τους έχει επικερδές μέλλον, και απόδειξη γι' αυτό είναι ότι, οικογενειακά τρέχουν προς αυτήν την κατεύθυνση, πρέπει όμως να τα καταφέρουν στις εξετάσεις που απαιτεί το σύστημα, που είναι η δημαγωγία, υποκρισία, καταποσίωση, απάτες και μεθοδολογίες για να έχουν πέραση στην «αγορά» και να κατοχυρώσουν την καριέρα τους. Πρέπει να τονίσουμε όμως εδώ ότι το υπάρχον κοινωνικό σύστημα δεν θα μπορούσε ποτέ με τους δικούς τους παραδοσιακούς σχηματισμούς με οποιοδήποτε όνομα κι -αν είχαν ΚΕΝΤΡΟ ή ΔΕΞΙΑ, να καταφέρει να επιβιώσει, και να συνεχίσει να εκμεταλλεύεται στυγνά και βάρβαρα με δημοκρατικό και ειρηνικό πρόσωπο εμάς τους εργαζόμενους. Και δεν μπορούσε γιατί η μόνη τους στήριξη ήταν οι ανοικτοί κατασταλτικοί μηχανισμοί χαφιέδων, που τελικά είχαν αντίθετο αποτέλεσμα γι' αυτούς, γιατί έστρεφαν και ξεσήκωναν όλο τον εργαζόμενο λαό εναντίον τους, και τους ήταν απαραίτητο πια ο εκσυγχρονισμός τους με νέο πρόσωπο, με διαφορετικές μεθόδους και πάλιωσε πια το εθνικό φρόνιμο και μη, και εσύ που έφαγες το αυγό. Όμως, δεν θεωρούμε δικό μας πρόβλημα τη λεπτομερή ανάλυση των σημείων κομμάτων της άρχουσας τάξης, γιατί δεν διαλέγουμε ανάμεσα στους κακούς, αυτό είναι δουλειά των αφεντικών τους. Αυτό όμως που το θεωρούμε απαραίτητο να γίνει, είναι να εξετάσουμε αυτούς που έχουν άμεση σχέση με το εργατικό λαϊκό κίνημα, και που έχουν την κύρια ευθύνη στις προδοσίες και τα ξεπουλήματα των ιστορικών δικαιωμάτων και αγώνων του λαού, δηλαδή τα λεγόμενα ΚΚ που πρώτα «ήταν ένα» και τώρα έγιναν πολλά, και που πασχίζουν το ένα μετά το άλλο ποιος θα εκσυγχρονίσει καλύτερα το σύστημα κι εκεί που το σύστημα βρίσκεται σε αδιέξοδο πελαγωγμένο, του έδωσε λύσεις τέτοιες που δεν μπορούσαν τα δικά τους αστικά κόμματα να φαντασθούν ποτέ. Πρέπει ακόμη να εξετάσουμε τους τρόπους και μεθόδους που κατορθώσανε αυτά τα κομμάτια να ξεπουλάνε και προδίδουν τους λαϊκούς και κοινωνικούς αγώνες, με μορφές οργάνωσης και λειτουργίες τέτοιες ώστε να μπορούν να παρουσιάζουν τα δικά τους κομματικά συμφέροντα σαν συμφέροντα του εργαζόμενου λαού, και να εμφανίζονται αυτή τη μορφή οργάνωσης και λογική σαν ριζική αντίθεση με το υπάρχον σύστημα. Και πια είναι αυτή η μορφή οργάνωσης και λειτουργίας; Είναι ο περιβόητος ιεραρχικός συγκεντρωτισμός που ο καθένας απ' αυτούς τον χαρακτηρίζει όπως θέλει. Λειτουργεί ακριβώς στη λογική του καπιταλιστή συστήματος, που μας θέλουν να αποφασίζουν οι λίγοι άορατοι ειδικοί και επαγγελματίες λύτες των προβλημάτων του λαού, και οι πολλοί να είναι εκτελεστικά όργανα και δουλικοί χειροκροτητές τους.

Είναι η λογική οργάνωσης που μια χούφτα ανθρώπων σε κάποιο γραφείο μπορούν να χτίσουν ένα κόμμα σαν κι αυτά, με όλους τους μηχανισμούς όπως π.χ. Κεντρικές Επιτροπές, πολιτικά γραφεία κ.λ.π. και να τρέχουν στο λαό να βρουν πελατεία με τις εγγραφές και διαγραφές τους. Αυτή ακριβώς είναι η εκσυγχρονιστική εφεύρεση που προσφέρουν αυτά τα λεγόμενα ΚΚ στο σύστημα και είναι τόσο επιτυχή που τα ίδια τα αστικά κόμματα την αγκαλιάσανε αμέσως και λειτουργούν κι αυτοί ανάλογα. Ο Ιεραρχικός συγκεντρωτισμός της εξουσίας με ολιγαρχίες τους επιτρέπει να απομακρύνουν τον εργαζόμενο λαό από τα δικά του προβλήματα που είναι η ζωή του, και να αφαιρεί τη στοιχειώδη λαϊκή πρωτοβουλία, να μειώνει και φθείρει την ταξική συνείδηση και συμπάρσταση μεταξύ των εργαζο-

μένων π.χ. όταν οι μηχανισμοί των παραπάνω κομμάτων αποφασίσουν τη διαγραφή κάποιου μέλους τους γιατί δεν υπάκουσε στις εντολές τους τα υπόλοιπα μέλη - εργαζόμενοι αντί να συμπαρασταθούν στο συνάδελφό τους, βάζουν εναντίον του προς το συμφέρον των άορατων «ειδικών παντογνωστών» που πήραν την απόφαση για τη διαγραφή, δηλαδή προδίδουν και χαφιεδίζουν. Ο Ιεραρχικός συγκεντρωτισμός με την κομματικοποίηση της καθημερινής μας ζωής είναι εκσυγχρονιστικός για το σύστημα, υλοποιεί την αιώνια θεωρία του διαίρει και βασιλεύει με την πολυδιάσπαση του εργατικού κινήματος, χωρίζει τους εργαζόμενους σε προνομιούχους και μη, εγγράμτους - αγράμτους, εργάτες σκούπας - εργάτες μηχανών, καλούς - κακούς, και δικούς μας - δικούς σας κ.λ.π. Ακόμη ο ιεραρχικός συγκεντρωτισμός δεν διαφέρει σε τίποτα σαν μορφή οργάνωσης από τους γκάγκστερ και μαφιόζους, που μπορεί τούτοι εδώ τώρα πια να μην πυροβολούν στους δρόμους τα ανυπάκουα μέλη τους, αλλά έχουν τρόπους και μεθόδους ακόμη πιο χειρότερους που είναι η πολιτική και κοινωνική εξόντωση με τις σημειωμένες συκοφαντίες και λασπολογίες, δηλαδή μια μορφή οργάνωσης της κοινωνίας που μπορεί ο κάθε είδους κηφήνας να διαιωνίζει και στηρίζει τον Καριερισμό. Τα κόμματα αυτά των ΚΚ με τη μορφή συγκεντρωτικής οργάνωσης και των στεγανών αποφάσεων, όχι μόνο ερμηνείαν των εργαζομένων που δήθεν λένε ότι αντιπροσωπεύουν, αλλά και κύρια από τα δήθεν οργανωμένα μέλη τους που τους καταντούν γενίτσαρους, ανθρόπους των θελημάτων (κόλλημα αφισσών - κατ' εντολή χειροκροτητές) δεν δώσανε μόνο τη θεωρητική πλευρά του μοντέλου τους στο σύστημα που τώρα πια το έχει πλήρως υιοθετήσει και λειτουργεί με βάση τον εκσυγχρονισμό του ιεραρχικού συγκεντρωτισμού, αλλά προχωρήσανε και δώσανε και την πρακτική λειτουργία αυτού του μοντέλου. Είναι αυτοί που στην ουσία στηρίζουν τον κατεστημένο και τους εκφραστής του, ιδιαίτερα μετά τη λεγόμενη μεταπολίτευση του 1974, με την πολιτική ουράς που ακολουθούν, που κάθε φορά στα αντιλαϊκά μέτρα από τη μια δήθεν τα καταγγέλλουν, συγχρόνως είναι οι πρώτοι που τα εφαρμόζουν κατά γράμμα, με το επιχείρημα πως μέσα από την αναγνώριση θα πετύχουν την κατάργησή τους, και μαρτύρουν λοιπόν λογικές και ιδεολογίες ειδικών παντογνωστών - σωτήρων των αδικημένων.

Τέλος είναι αυτοί οι δάσκαλοι της παραπάνω θεωρίας του συγκεντρωτισμού και του χτισίματος μικρών και μεγάλων κομματικών μηχανισμών όπως των λεγόμενων «σοσιαλιστικών» τύπου ΠΑΣΟΚ και διάφορα παρακλάδια, που περιστρέφονται γύρω από αυτές τις λογικές. Όπως είναι αυτοί που διδάξανε τον Κομματικοπαραταξιακό συνδικαλισμό, είναι αυτοί που αφαιρούν τη στοιχειώδη πρωτοβουλία στα μέλη τους, και ούτε να βήσουν δεν μπορούν χωρίς την εντολή τους. π.χ. επιτροπών βάσης στα καθημερινά προβλήματα, καθώς και επιτροπών απεργιακών αγώνων, όπως έγινε παλιότερα 74-77 με την εχθρική στάση, πόλεμο και διάλυση των εργοστασιακών σωματείων π.χ. ΠΠΣΟΣ, ΑΕΓ, ΙΖΟΛΑ κ.λ.π., όπως ακόμη μπορούμε να τονίσουμε πως και σήμερα με την ίδια και χειρότερη εχθρότητα αντιμετωπίζουν εμάς, αλλά και κάθε τάση που δεν ελέγχεται από τα κόμματα.

Είναι οι κύριοι υπεύθυνοι για τον αποπροβληματισμό του εργατικού κινήματος, που αντί το κίνημα να προβληματίζεται και αγωνίζεται για τα δικά του προβλήματα και συμφέροντα, ξεδεύει την ενεργητικότητά του στις μεταξύ τους κομματικές διαφορές και στη διαφήμιση των κομμάτων, και τέλος είναι αυτοί οι δάσκαλοι που προσπαθούν με νύχια και δόντια να περάσουν στον εργαζόμενο λαό τη νοοτροπία και λογική της τυφλής υπακοής, του νομικισμού και πειθαρχίας στις αποφάσεις «ειδικών» του Κρατισμού.

Όλοι γνωρίζουμε τώρα πια τα αποτελέσματα αυτών των λογικών αφού δεν άφησαν τίποτα όρθιο στο συνδικαλιστικό κίνημα με την ουσιαστική διάλυση των σωματείων, εργατικών κέντρων, ομοσπονδιών, ΓΣΕΕ, που έχουν καταφέρει την αδρανοποίηση του εργατικού κινήματος και έτσι ανενόχλητα πια αυτοί οι εργατοπατέρες και τα κομματικά κέντρα τους τρέχουν στα αστικά δικαστήρια για το μοίρασμα της καρέκλας που τους διαθέτουν τα αφεντικά.

Ποιος ξεχνάει εκείνο το περιβόητο πως η πλειοψηφία άφησε τα κλειδιά στην πόρτα της ΓΣΕΕ για να τα πάρει η μειοψηφία γιατί έτσι αποφάσισε η αστική δικαιοσύνη, ενώ μπορούσαν αν είχανε τη στοιχειώδη ταξική συνείδηση και την εργατική ουσιαστική ιδιότητα, να καλέσουν την εργατική τάξη να καταλάβει τα γραφεία της, και δεν θα περνούσε η αντεργατική αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης. Πολλά μπορούμε να γρά-

ψουμε για τις λογικές του ιεραρχικού συγκεντρωτισμού και αυτούς που τους εκπροσωπούν, δεν αξίζει όμως να συνεχίζουμε να ασχολούμαστε με αυτούς και τα τεχνάσματά τους, πρέπει να προχωρήσουμε σε καινούργιους δρόμους.

Δε φτάνει όμως να τα καταλαβαίνουμε αυτά, δε φτάνει να μην τους πιστεύουμε, δε φτάνει να τους ειρωνευόμαστε και να τους σατιρίζουμε, γιατί αν κάνουμε μόνο αυτό κάπου τους βολεύει. Τους στηρίζουμε και τους νομιμοποιούμε. Αυτό δεν τους τρομάζει, ίσα - ίσα τους δίνει ψεύτικα επιχειρήματα για δήθεν δημοκρατικότητα και ανεκτικότητα.

Η μόνη απάντηση και λύση στα αδιέξοδα των λογικών του ιεραρχικού συγκεντρωτισμού, είναι μια άλλη μορφή οργάνωσης και λογικής, που πρέπει οι εργαζόμενοι να προβληματισθούν και αγωνισθούν, να τις βρουν, δηλαδή να πάρουν οι ίδιοι την υπόθεση και ευθύνη στα χέρια τους.

Στην κατάσταση που βρίσκεται σήμερα το εργατικό κίνημα τη μόνη λογική πρόταση που βρίσκουμε να κάνουμε είναι η οργάνωση στους χώρους δουλειάς και ο συντονισμός απευθείας μεταξύ τους δηλαδή η **ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ**, που είναι και η μόνη μορφή οργάνωσης που προωθεί τις συμμετοχικές διαδικασίες, που προωθεί την **πρωτοβουλία**, την **υπευθυνότητα**, την **δραστηριοποίηση** και **μαχητικότητα**.

Αγνοώντας αυτούς τους παράγοντες δεν μπορούμε να μιλήσουμε για καμιά διεκδίκηση θεσμική ή οικονομική, ούτε για καλούς και κακούς νόμους, γιατί όπως είναι σήμερα τα πράγματα και με λογική και νοοτροπία που οι εργατοπατέρες και όλες αυτές οι τάσεις του ιεραρχικού συγκεντρωτισμού μας προβάλλουν κάθε φορά τις διεκδικήσεις των αιτημάτων, έχει γίνει πια κατανοητό σ' όλους μας πως οι κύριοι αυτοί συνδράζουν τα εργατικά μας προβλήματα κι αιτήματα, με τα κομματικά τους, που στο τέλος μένουν μόνο τα κομματικά, κι επομένως δεν μπορούμε να τους εμπιστευόμαστε σαν εκπροσώπους μας ακόμη μια φορά για καινούργιες περιπέτειες. Είναι άμεση ανάγκη να τους απομονώσουμε γιατί διχάζουν την εργατική τάξη. Ακόμη η διαδικασία της Αυτοοργάνωσης προωθεί τον έλεγχο των συναποφάσεων των εργαζομένων και η αποστολή των εκλεγμένων αντιπροσώπων μας είναι να γίνονται εκτελεστές των συναποφάσεών μας, που παίρνονται στις γενικές συνελεύσεις, και σε περίπτωση που παραβιασθούν οι αποφάσεις αυτές, οι εκπρόσωποι ανακαλούνται.

Κι ακόμη η λογική της αυτοοργάνωσης αποκλείει κάθε είδους δημιουργία μόνιμων επαγγελματιών συνδικαλιστών, που ο συγκεντρωτισμός παράγει αμέτρητους.

Πολλοί διαφοροποιημένοι και δυσαρεστημένοι από τα κόμματα εργαζόμενοι αλλά και πιο ριζοσπαστικοποιημένοι συνδικαλιστές, αντιστέκονται στην τάση της αυτοοργάνωσης με το επιχείρημα πως αυτή η τάση δεν έχει την ανάλογη κοινωνική επιστημονική ανάλυση, άραγε είναι απραγματοποίητη, δηλαδή οι παραπάνω παρ' όλη τη διαφοροποίησή τους από τους κομματικούς μηχανισμούς παραμένουν και ψάχνουν να βρουν απάντηση και λύσεις μέσα στο ίδιο δοκιμασμένο μοντέλο, άραγε η διαφωνία τους δεν είναι στη λογική της λειτουργίας του μηχανισμού αλλά στα πρόσωπα.

Καλούμε αυτούς τους ανθρόπους να σταματήσουν τη συνέχεια του χτισίματος καινούργιων μαγαζιών για την ακόμη μεγαλύτερη διάσπαση του εργατικού λαϊκού κινήματος, και αν πραγματικά ενδιαφέρονται γι' αυτό να προσπαθήσουν μέσα από τους χώρους δουλειάς να συμβάλουν σε ενωτικές διαδικασίες και μορφές οργάνωσης, ώστε δια μέσου του χώρου τους να επιτευχθεί ο συντονισμός και η ενότητα της εργατικής τάξης που τόσο ανάγκη την έχει.

Εμείς λέμε σ' όλα αυτά, ότι η απάντηση και λύση δεν δίνεται με έτοιμες αναλυμένες συνταγές που τις είχανε ετοιμάσει κάποτε κάποιος και τώρα να τις χρησιμοποιήσουμε εμείς ξεκουράστα για να κάνουμε το παιχνίδι μας, αλλά η λύση θα δοθεί και πραγματοποιηθεί μέσα από τον κοινό καθημερινό αγώνα και ρήξη με το σύστημα, που θα συλλάβει όλες τις εμπειρίες του εργαζόμενου λαού, και όποιος λέει ότι έχει έτοιμες λύσεις είναι ο μεγαλύτερος λωποδύτης και επικίνδυνος.

Άλλωστε κανείς μας δεν πρέπει να ξεχνάει τη λογική της εξέλιξης της κοινωνίας που γι' αυτήν πρέπει να δώσουμε μάχες.

Εμπρός στις δημιουργίες εργοστασιακών σωματείων και τον συντονισμό τους.

Εμπρός να διώξουμε τους κηδεμόνες - κομματάρχες από τα σωματεία μας.

Εμπρός στην Αυτοοργάνωση, για να πάρουμε στα σίγουρα την υπόθεση στα χέρια μας.

ΚΙΝΗΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΓΙΑ ΜΙΑ ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΗΛΠΑΠ (ΤΡΟΛΕΥ)

